

10/2026

SYSTÉM SPYDER

ZÁSADNÍ KROK V MODERNIZACI PVO AČR

Ministr obrany Jaromír Zůna se společně se slovenským prezidentem Peterem Pellegrinim a svým slovenským resortním kolegou Robertem Kaliňákem zúčastnil vzpomínky na vojáky padlé během 2. světové války při bitvě na Dukle. Karpatsko-dukelská operace měla na podzim roku 1944 podpořit Slovenské národní povstání. Největší a nejsložitější bitva, v níž českoslovenští vojáci kdy bojovali, se nakonec stala i symbolem zápasu obou národů za svobodu a samostatnost. Přímé ztráty činily více než 1,5 tisíce padlých československých vojáků a 10 tisíc zabitých mužů v sovětské uniformě. Celkové ztráty ale zahrnovaly více než 66 tisíc sovětských a přes pět tisíc raněných a nezvěstných čs. vojáků.

Místopředseda vlády ČR a ministr obrany Jaromír Zůna společně s předsedou vlády ČR Andrejem Babišem, ministrem vnitra Lubomírem Metnarem a hejtmánem Karlovarského kraje Petrem Kubísem zahájili výstavbu Společného operačního střediska integrovaného záchranného systému – SOS 112 v Karlových Varech. Projekt je jednou z nejvýznamnějších investic kraje v oblasti bezpečnosti, krizového řízení a ochrany obyvatel. „Stojíme zde u zrodu moderní, efektivní, a hlavně provázané architektury bezpečnosti našeho státu. Krize posledních let, od živelních pohrom až po složité bezpečnostní výzvy v Evropě, nás naučily jednu zásadní věc: vteřiny rozhodují a koordinace zachraňuje životy,“ řekl ministr obrany Jaromír Zůna.

Náměstek ministra obrany Radovan Vích se zúčastnil veletrhu obranné a bezpečnostní techniky ADEX v ázerbájdžánském Baku. Seznámil se zde s novými technologiemi a trendy v oblasti bezpečnosti a obrany a podpořil účast českých firem. Ázerbájdžán představuje pro domácí obranný průmysl velký potenciál nejen kvůli obměně vojenské výzbroje, techniky a materiálu. Náměstek Vích se na veletrhu setkal s tamním ministrem obranného průmyslu Vugarem Mustafajevem a náměstkem ministra obrany Agilem Gurbanovem. Tématem jednání byla obranná a obranně-průmyslová spolupráce obou států. Radovan Vích seznámil protějšky s prioritami v oblasti obrany a bezpečnosti, ozbrojenými silami ČR, aktuálními počty a úkoly i modernizačními projekty. Podpořil také produkci českých firem obranného průmyslu.

Náměstek ministra obrany René Schreier předal v Armádním muzeu Žižkov pamětní odznaky účastníkům 3. odboje. Byla mezi nimi například Jana Chrzová, dále Miroslav Lehký či Daniela Macíková. Všechny oceněné spojuje jedno: za dob totality se zapojili do aktivit, které režim vnímal jako ohrožení své moci. Jejich působení zahrnovalo šíření samizdatu, podporu nezávislé kultury, kontakty s domácím disentem i spolupráci se zahraničními novináři a představiteli demokratických zemí. „Už patnáct let náš resort vydává tato osvědčení. Za tu dobu jsme tento status udělili téměř třem tisícovkám občanů,“ řekl náměstek Schreier.

30 LET OD ZAHÁJENÍ MISE IFOR

Armáda České republiky si v Národním památníku na Vítkově připomněla 30. výročí zahájení mise IFOR. Šlo o první zahraniční operaci Armády České republiky pod velením NATO, která navazovala na Daytonskou mírovou dohodu ukončující ozbrojený konflikt v Bosně a Hercegovině.

Dne 12. února 1996 byl 6. mechanizovaný prapor Armády České republiky zařazen do sestavy mnohonárodních sil NATO a převzal odpovědnost za svěřený prostor operace. Český kontingent tvořily stovky vojáků, kteří dohlíželi na plnění vojenských aspektů mírové dohody, kontrolovali stahování nepřátelských stran a podíleli se na vytváření bezpečného prostředí pro obnovu válkou zasažené země.

Ministr obrany Jaromír Zůna uvedl, že mise IFOR měla zásadní význam nejen pro

stabilizaci Bosny a Hercegoviny, ale také pro další směřování české armády. Podle něj nasazení umožnilo českým vojákům poprvé naplno prokázat schopnost působit po boku aliančních partnerů a plnit úkoly podle standardů NATO.

Součástí slavnostního nástupu bylo udělení čestných pamětních odznaků k 30. výročí zahájení operace. Oceněni byli například armádní generál ve výslužbě Jiří Šedivý, generálporučík Václav Vlček, generálmajor Josef Sedlák, generálmajor ve výslužbě Josef Prokš a plukovník gšt. Radek Šíba. Odznaky získaly osobnosti, které se podílely na přípravě, podpoře, velení či úspěšném průběhu operace. Oceněným byl také ministr obrany Jaromír Zůna.

Text: Tiskové odd. Kabmo, foto: Jan Schejbal

OBSAH

Systém SPYDER	5
Strong Pegasus 2026	12
Ted' začne přechod do digitálního světa	14
Nová polní proviantní technika	18
Maskovací vzor MAD21 z dílny výtvarníka	22
Military Judo Cup	28
Studenti v roli diplomatů Evropské unie	30
Kurz důstojníků v záloze otevírá studentům nové možnosti	31
Volareza se mění s armádou	32
Můj život v uniformách	34
Symbody státnosti	36
Doplňování armády v míru a ve válce	38

PŘÍLOHA **dukla**sport

Mistrovství Evropy ve vodním slalomu	42
Dukla slavila týmový triumf v přesnosti přistání	44
Úspěchy ve Světovém poháru	44
Splněný zlatý sen pětibojaře Lukeše	46
Myslivcůvův vzestup: Kouč Král věří v 83 metrů	47
Havel nestárne. Pořád patříme do špičky	48
ASC Dukla otevřelo v Harrachově novou multifunkční halu	49

SYSTEM SPYDER

ZÁSADNÍ KROK V MODERNIZACI PROTIVZDUŠNÉ OBRANY ARMÁDY ČR

Vojskové zkoušky systému SPYDER nejsou jen prověřením nové techniky, ale jsou především prověrkou schopnosti armády převzít, pochopit, integrovat a uvést do života jeden z technologicky nejsložitějších systémů, jaké kdy byly do Armády ČR zaváděny. „O skutečné schopnosti nerozhoduje jen technika, ale zejména připravenost a odbornost lidí,“ říká podplukovník Jaroslav Sekanina ze sekce rozvoje sil Ministerstva obrany.

České vzdušné síly čeká jeden z nejnáročnějších modernizačních projektů poslední dekády – zavádění protiletadlového raketového systému SPYDER, který v příštích letech nahradí dosluhující sovětský komplet 2K12 KUB. Vojskové zkoušky byly zahájeny v létě minulého roku a pokračovaly i v roce letošním. O tom, jak náročný proces to je a kdo všechno se na něm podílí, jsme si povídali s podplukovníkem Jaroslavem Sekaninou, předsedou zkušební komise a bývalým velitelem 251. protiletadlového raketového oddílu ve Strakonících.

Pane podplukovníku, mohl byste přiblížit, v čem přesně spočívá vaše role v projektu zavádění systému SPYDER a co je náplní samotné komise, která je pro tyto zkoušky ustanovena?

Jako předseda zkušební komise mám na starosti řízení celého procesu vojenských zkoušek – tedy fáze, ve které armáda ověřuje, zda systém dodaný výrobcem skutečně splňuje všechny požadavky stanovené Ministerstvem obrany ve smlouvě. Komise zodpovídá za to, že se nic nepodcení. Procházíme dokumentaci, řídíme kontrolní i praktické zkoušky podle schválených metodických listů a nakonec hlasujeme o tom, zda jednotlivé body zkoušek armáda uznává za splněné. Jde tedy o více než 60 kontrolních oblastí, které se dále dělily do desítek podoblastí. Je to obrovská zodpovědnost, protože rozhodujeme o tom, s čím budou naši vojáci bránit vzdušný prostor České republiky příštích minimálně dvacet, možná i třicet let.

Proč je zavedení systému SPYDER pro naši armádu tak zásadní?

Protože doslova zavíráme jednu historickou kapitolu. SPYDER nahradí systém 2K12 KUB, který je u nás ve výzbroji od poloviny 70. let. Poslední kusy byly dodány kolem roku 1985 a to právě do Strakonice. Je to poslední velký sovětský systém, který naše pozemní protivzdušná obrana ještě používá. Jeho odchodem armáda symbolicky i fakticky dokončuje odklon od techniky východního bloku v této oblasti. Naši předchůdci ho udrželi v provozuschopném stavu s obrovským úsilím, i za cenu improvizovaných řešení, která ale fungovala. Klobouk dolů před nimi. Ale technologicky

je to systém, který morálně a zejména technicky zastaral, i když je stále účinný. Bohužel, v jeden okamžik dokáže vést účinnou palbu jen na jeden vzdušný cíl. SPYDER je úplně jiná liga.

Pojďme se podívat na tento systém zblízka. Jaké nové schopnosti tedy SPYDER přináší?

Především násobně vyšší dosah, výkonnost a flexibilitu. Baterie musí být schopna současně postřelovat nejméně desetkrát více vzdušných cílů, a to i s velmi malou radarovou odrazovou plochou. Systém kombinuje střely Python-5 s výbornou manévrovatelností a střely I-Derby s vlastním aktivním radiolokačním naváděním, což velitelům dává obrovskou variabilitu v tom, jak baterii složit pro konkrétní úkol, ale také odolnost proti opatřením protivníka. S variantou SPYDER-MR a doobjednanými střelami I-Derby LR (Long Range) navíc dosáhneme dosahu kolem 80 kilometrů. To je se systémem KUB nesrovnatelné. K tomu se přidává plná digitalizace, napojení na ostatní informační systémy AČR a v neposlední řadě i kompatibilita s různými datovými spoji (data linky). Prostě bude to systém, jaký si naši vojáci zaslouží.

Veřejnost často vnímá zavedení nové techniky jednoduše. Armáda něco nakoupí, pak převezme a začne se používat. Realita je asi trochu jiná?

Vojskové zkoušky jsou takovým okamžikem pravdy. Systém může úspěšně projít výrobními zkouškami, může splnit řadu technických parametrů a může mít za sebou stovky hodin

testování u výrobce. Teprve ale při vojenských zkouškách armáda prověřuje, zda skutečně dostává schopnost, kterou požadovala. A slovo „schopnost“ je podle mě v tomto systému zcela zásadní. My netestujeme pouze radar, odpalovací zařízení, centrum řízení nebo jednotlivé střely. Prověřujeme celý systém jako celek – techniku, software, komunikaci, logistiku, ergonomii, bezpečnost, dokumentaci, velení a řízení. A samozřejmostí je také prověřit schopnost vojáků tento systém používat. Vojskové zkoušky tedy nejsou překážkou v procesu zavádění, jsou naopak pojistkou, že systém, který převezmeme, bude odpovídat tomu, co armáda potřebuje.

Když říkáte, že netestujete jen jednotlivá zařízení, ale celý systém, co si pod tím máme představit?

Představte si systém protivzdušné obrany jako jeden organismus. Radar musí detekovat cíl. Informace musí být správně předána do systému velení a řízení. Musí proběhnout identifikace, vyhodnocení situace a musí padnout rozhodnutí. Odpalovací zařízení musí obdržet správná data a raketa musí být korektně připravena. Celý řetězec zkrátka musí fungovat bezpečně, rychle a spolehlivě. Do toho vstupují komunikační prostředky, datové sítě, radiostanice, elektrooptické senzory, prostředky zabezpečení, šifrování, logistika a samozřejmě lidský faktor – vojáci. Stačí, aby nefungoval jeden významný prvek a bude ovlivněna schopnost celého systému. Proto je systém SPYDER mimořádně komplexní. Není to pouze několik vozidel s raketami. Je to propojený systém, který musí fungovat jako celek

i v náročných podmínkách, které se i při vojenských zkouškách snažíme přiblížit realitě. A právě v tom je podle mě největší rozdíl mezi představou o převzetí techniky a skutečným zavedením schopnosti do armády. Není důležitý čas, ale kvalita.

Vojskové zkoušky trvají už od listopadu loňského roku. V médiích i mezi laickou veřejností se občas objeví dojem, že projekt má zpoždění. Jak to vnímáte vy?

Nemohu hodnotit projekt, pouze vlastní zkoušky. A ano, proti původnímu plánu máme zpoždění, k němuž přispěla řada objektivních okolností – doznívání pandemie, zhoršená bezpečnostní situace v Izraeli i naše specifické požadavky na integraci systému do prostředí NATO, protože Česká republika je vůbec první alianční zemí, která SPYDER zavádí. Takéž muselo dojít k porozumění mezi oběma stranami. Systém PVO v Izraeli funguje trochu odlišným způsobem. Podíváme-li se ale na srovnatelné projekty jinde ve světě, roční zpoždění u takto sofistikovaného zbraňového systému rozhodně není nic mimořádného. A upřímně – vnímám ho spíš jako doklad odbornosti a důslednosti lidí, kteří na zavádění systému pracují. Právě díky jejich důslednosti jsme schopni odhalit případné nedostatky včas, tedy dříve, než bude systém uveden do běžného provozu, a ne až v ostrém nasazení.

Vojskové zkoušky jsou velmi náročné, a to nejen časově, ale jsou spojené s velkou odpovědností. Který okamžik vojenských zkoušek byl pro vás osobně nejsilnější?

Těch momentů bylo více. Osobně si ale nejvíc vážím okamžiků, kdy bylo vidět skutečné týmové nasazení a samostatnost lidí, kteří se na zkouškách podíleli. Když stojíte vedle vojáka, technika, specialisty na bezpečnost, odborníka na kvalitu, instruktora, řidiče, odborníka na zdvihací zařízení, prostě všech členů týmu, a všichni řešíte jeden konkrétní problém, uvědomíte si naplno, jak komplexní celý proces je. Každý přináší svůj pohled, ze svého úhlu. A právě díky tomu je výsledné řešení kvalitnější. Pro mě osobně je důležité i to, že na projektu pracují lidé, kteří nejsou často vidět. Veřejnost většinou vidí radar, vozidlo nebo odpalovací zařízení. Neuvidí ale přípravu metodik. Neuvidí odbornou diskusi a práci, nebo třeba i konstruktivní hádky. To k tomu ale patří, ale vše zpravidla probíhá daleko od toho, co mohou vidět velitelé a ostatní kolegové. A těmto „neviditelným“ odborníkům patří můj velký dík.

Zmínil jste například hygienu a státní ověřování jakosti. Proč je právě tahle, na první pohled neatraktivní, agenda tak důležitá?

Protože právě na tom často stojí, jestli budou naši vojáci se systémem moci bezpečně a dlouhodobě pracovat. Odbor státního ověřování jakosti odvádí u projektu SPYDER kus opravdu poctivě a nesmírně důkladné

práce – kontroluje shodu komponent s technickými podmínkami, sleduje kvalitu výroby už v jejím průběhu a je jedním z důležitých garantů toho, že do výzbroje nepůjde nic, co by neodpovídalo smluveným parametrům, a to ještě před tím, než to dostaneme na testování. Podobně nesmírně cenná je práce specialistů z Agentury vojenského zdravotnictví například z oblasti hygieny a pracovních podmínek obsluh, protože oni jsou ti, kdo myslí na obsluhu tohoto systému na dvacet let dopředu – na to, aby jim osvětlení, hluk nebo mikroklima ve vozidlech nezpůsobovaly zdravotní problémy. Je to práce, která nikdy nebude na titulní straně, ale bez ní by celý projekt nemohl legitimně pokračovat.

Kterou skupinu byste vyzdvihl obzvlášť?

Je to těžké, protože uznání si zaslouží všichni. Pokud mám ale někoho vyzdvihnout, největší obdiv patří samotným vojákům a přezkušujícím, kteří tráví na zkouškách dlouhé týdny mimo domov, pracují v nepřetržitém režimu, a přesto si zachovávají maximální míru profesionality a pečlivosti. Vidím u nich mimořádné nasazení a také chuť a hrdost, s nimiž se zapojili do zavádění systému, který bude po desítky let páteří naší pozemní protivzdušné obrany. Je to zároveň určitá forma odpovědnosti vůči budoucím kolegům, kteří budou s tímto systémem sloužit dlouho po nás. Přezkušující komise přitom musí být nesmírně důsledná a spravedlivá – pokud se objeví neshoda, musí ji jasně pojmenovat, i za cenu prodloužení celého procesu. To vyžaduje charakter a profesní hrdost, kterých si opravdu vážím. Významnou roli sehráli také odborníci na komunikační systémy, protože právě na spolehlivém přenosu informací stojí vše. Jak se říká, bez spojení není velení – a v našem případě ani řízení palby. Bez jejich práce bychom jednoduše nevystřelili.

Jak se celý proces v letošním roce vyvíjel a jak bude pokračovat dál?

V souladu s harmonogramem a metodikou vojenských zkoušek proběhlo začátkem roku 2026 vyvedení celé protiletadlové raketové baterie systému SPYDER do vojenského výcvikového prostoru, kde byla důkladně otestována v maximálně realistických podmínkách. Šlo v podstatě o malé vojenské cvičení, při němž si vojáci vyzkoušeli přesun a rozvinutí baterie i bojovou činnost v nepřetržitém režimu a ve spolupráci s leteckými jednotkami vzdušných sil, působili i proti různým typům vzdušných cílů včetně bezpilotních prostředků. Vozidla baterie byla přitom rozmístěna několik kilometrů od sebe, což umožnilo důkladně otestovat komunikační systémy i systém velení a řízení. Systém jsme prověřovali v náročných podmínkách, ve dne i v noci, a opakovaně testovali jeho základní technicko-taktické parametry. Následně jsme se přesunuli do Bechyně, kde jsme se zaměřili na zbývající oblasti, zejména na testy detekčních schopností a řízení palby. Závěrečná část zkoušek proběhla ve Strakonici. Do

vojenských zkoušek od počátku nebylo plánováno zařadit ostré střelby, mimo jiné i proto, že v České republice pro ně chybí vhodný polygon. První zkušební střelby jsou naplánovány na druhou polovinu roku 2027 na jedné z certifikovaných střílnic NATO pro tento druh zbraně (zejména ve vztahu k dosahu raket), kde se bude testovat celé portfolio schopností, které s tímto systémem obdržíme.

Sám jste uvedl, že za každou úspěšnou zkouškou stojí především lidé. Tedy ti, kteří se na tomto projektu podíleli. Co osobně byste těmto lidem vzkázal?

Že si jich nesmírně vážím. Zavádění systému jako SPYDER není práce jednoho člověka ani jedné komise, je to výsledek souhry desítek profesí – od vojáků instruktorů, operátorů přes techniky, řidiče, hygieniky a specialisty na kybernetickou bezpečnost, spojaře až po úředníky sekce vyzbrojování a akvizic. Nyní nejsem ani schopen všechny z hlavy vyjmenovat. Každý z nich odvádí kus poctivé, často nenápadné práce, která se nakonec promítne do jednoho výsledku – moderního systému, jenž bude po dlouhé roky chránit český vzdušný prostor. Chtěl bych jim všem za sebe i za celou zkušební komisi upřímně poděkovat. Je to čest s takovými lidmi pracovat.

Pro vás jako „raketáka“ je tento systém spíše konec jedné kapitoly, nebo začátek nové?

Jednoznačně začátek. Vyřazení systému 2K12 KUB uzavírá velmi významnou kapitolu historie českého protiletadlového vojska. Ale zavedením systému SPYDER práce nekončí. Naopak. Začíná další etapa – budování

operačních postupů, výcvik dalších specialistů, integrace do širší architektury protivzdušné obrany a postupné dosahování plných operačních schopností. Proto bych se nechtěl na současné vojenské zkoušky dívat jako na závěrečnou kontrolu. Beru to jako základní stavební kámen. Smlouva byla podepsána v roce 2021, a to znamená, že pro Armádu ČR je to impulz, že se musí již teď systém připravit na modernizaci, zhodnocení a vylepšení. To nejcennější, co si z tohoto procesu odnášíme, nejsou pouze ověřené technické parametry, ale cenné zkušenosti lidí. A to je velký přínos a za tuto zkušenost jsem nesmírně vděčný. Až bude SPYDER plnit úkoly v rámci pozemní protivzdušné obrany, budou za jeho schopnostmi stát tisíce stran prostudovaných a přečtených manuálů, stovky zpráv a reportů

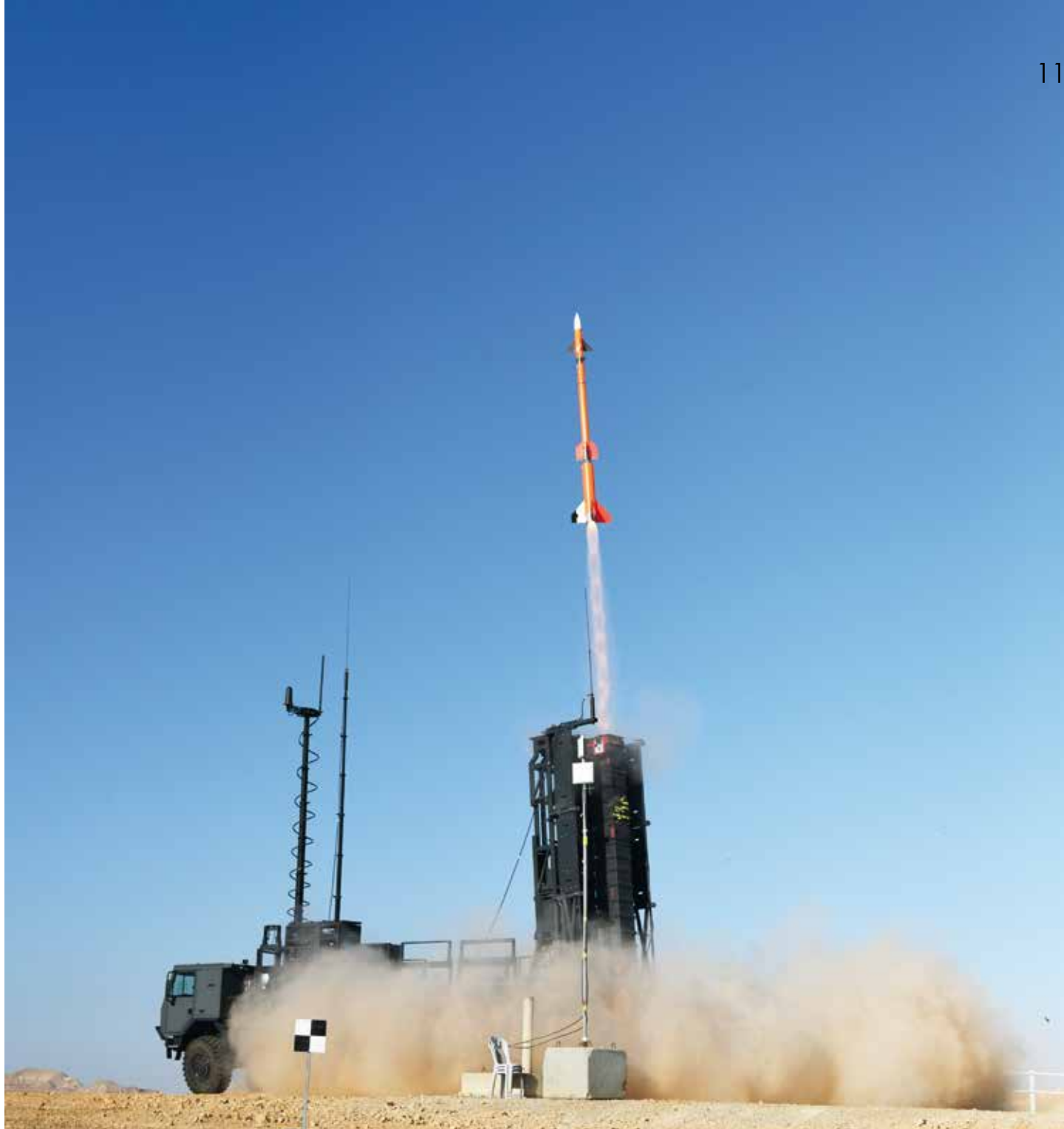
ze zkoušek a vyšší stovky hodin práce lidí, kteří systém testovali, učili se s ním pracovat, hledali jeho limity a postupně z něj vytvářeli skutečnou vojenskou schopnost. O skutečné schopnosti tedy nerozhoduje jen nejmodernější technika, ale zejména připravenost a odbornost lidí.

Co byste vzkázal vojákům, kteří budou se systémem SPYDER sloužit v příštích dvaceti letech?

Především to, aby nikdy nepovažovali moderní techniku za samozřejmost. Nyní je potřeba cvičit. SPYDER jim poskytne výrazně nové možnosti, ale žádný systém není lepší než lidé, kteří jej obsluhují, udržují a velí mu.

Text: redakce AR, foto: Jan Kouba, rtn. Jan Hlaváč, pplk. Jaroslav Sekanina, Rafael Advanced Defense Systems

SPYDER V ČÍSLECH

Dodavatel	Rafael Advanced Defense Systems / IAI (Izrael)
Kontrakt	podepsán 5. října 2021, výběr oznámen v září 2020
Nahrazuje	sovětský systém 2K12 KUB (SA-6 Gainful), ve výzbroji od 70. let
Konfigurace AČR	SPYDER-SR a SPYDER-MR, doplněno o střely I-Derby LR (kontrakt 2023)
Dosah	SR přes 20 km, MR přes 50 km, s I-Derby LR až cca 80 km
Podvozek	Tatra 815-7, uspořádání náprav 8x8, 9 vozidel na baterii
Radiolokátor	Elta ELM-2084 MMR (shodný typ jako v programu MADR)
Počet baterií	4, každá se 4 mobilními odpalovacími zařízeními středního a krátkého dosahu
Vojсковé zkoušky	prováděcí období zahájeno v listopadu 2025, ukončeno 18. října 2026
Výhled	první ostré střelby podzim 2027, plná operační připravenost začátek roku 2028

STRONG PEGASUS 2026

PROVĚŘIL RAKOVNICKÉ LOGISTIKY VE PROSPĚCH KOLEKTIVNÍ OBRANY NATO

OD RAKOVNÍKA AŽ PO MÜNSTER

Pět stovek vojáků, 250 kusů techniky a několik logistických uzlů na severu Německa. Příslušníci Praporu podpory nasaditelných sil si během mezinárodního cvičení Strong Pegasus 2026 vyzkoušeli, jak v součinnosti s německými kolegy přijmout, zabezpečit a přesunout spojenecké jednotky blíže k prostoru jejich nasazení. Dvoutýdenní výcvik prověřil nejen schopnosti českých logistiků, ale také jejich připravenost působit bez domácího zázemí v mnohonárodním prostředí.

Příslušníci Praporu podpory nasaditelných sil se zúčastnili mezinárodního logistického cvičení Strong Pegasus 2026 v Německu. Společně s vojáky německého 163. logistického praporu procvičovali schopnosti RSOM (Reception, Staging and Onward Movement), tedy příjem, soustředění a následný přesun sil blíže k prostoru jejich nasazení. Výcvik probíhal na několika místech severního Německa.

Delmenhorst, Münster, Hesedorf a Oerbke se tak na dva týdny proměnily v důležité uzly alianční logistiky.

Zázemí pro stovky vojáků

Jedním z hlavních úkolů českých vojáků bylo vybudovat a zabezpečit provoz takzvané Staging Area s kapacitou až 250 osob denně. Současně se vybrané síly

a prostředky rakovnického praporu zapojily do přesunů spojeneckých jednotek v rámci procesu RSOM.

Schopnost přijmout jednotky přicházející do prostoru operace, zabezpečit je a následně zajistit jejich další přesun představuje jeden z klíčových logistických předpokladů kolektivní obrany NATO. Cvičení proto neprověřovalo pouze jednotlivé odbornosti, ale celý řetězec

činností, které musí při rozsáhlém přesunu vojsk fungovat jako jeden celek.

„Strong Pegasus nám umožnil procvičit celý logistický řetězec v podmínkách velmi blízkých reálnému nasazení. Nešlo pouze o samotné vybudování a provoz zázemí, ale také o plánování, koordinaci a podporu přesunů mnohonárodních jednotek. Zároveň jsme si procvičili přesun vlastních jednotek na velkou vzdálenost a zajištění a poskytnutí logistické podpory mimo území České republiky bez domácího zázemí. Velkým přínosem byla možnost porovnat naše postupy s německými kolegy, sdílet zkušenosti a dále zdokonalit společnou interoperabilitu v rámci schopností RSOM,“ uvedl tehdejší velitel Praporu podpory nasaditelných sil podplukovník Václav Svoboda.

Přesuny po silnici i železnici

Cvičení bylo rozděleno do několika navazujících fází. Už samotný přesun z Rakovníka do Německa představoval pro jednotku příležitost ověřit plánování a zabezpečení přesunu na velkou vzdálenost. Po příjezdu následovala v Münsteru výstavba prostoru pro shromáždění a sladění jednotek před plněním dalších úkolů.

Čeští logistici zde vybudovali komplexní zázemí zahrnující ubytování, stravování a hygienické zabezpečení v polních podmínkách. Součástí byly rovněž kapacity pro doplňování

pohonných hmot. Po vybudování Staging Area vojáci zabezpečovali její nepřetržitý provoz.

Tím však jejich úkoly nekončily. Současně se podíleli na zabezpečení přesunů osmi jednotek, které simulovaly pohyb aliančních sil napříč operačním prostorem. Logistici tak museli reagovat na konkrétní požadavky přijíždějících jednotek a koordinovat jejich další pohyb.

Významnou součástí výcviku bylo také procvičení kombinované přepravy osob a techniky. Jednotky se přesouvaly po silnici i železnici na trase Delmenhorst – Hesedorf – Münster – Oerbke – Delmenhorst. Právě propojení různých druhů přepravy patří při rozsáhlých přesunech vojsk mezi činnostmi náročné na přesné plánování a koordinaci.

„Cennou zkušeností bylo zapojení našich vojáků do mezinárodních přesunů a procvičení činností spojených s přepravou osob a techniky. Ověřili jsme si schopnost fungovat v mezinárodním prostředí, reagovat na reálné logistické požadavky a efektivně spolupracovat se spojenci při zabezpečení větších přesunů vojsk,“ doplnil podplukovník Svoboda.

Stejné schopnosti, společný úkol

Německý 163. logistický prapor disponuje podobně jako rakovnícká jednotka schopnostmi RSOM. Během Strong Pegasus proto nevystupoval pouze v roli hostitelské jednotky, ale

především jako partner při plánování a realizaci jednotlivých činností.

Právě možnost pracovat bok po boku se zahraniční jednotkou se stejným odborným zaměřením patřila k největším přínosům cvičení. Čeští a němečtí vojáci mohli přímo v praxi porovnávat používané postupy, sladit jednotlivé činnosti a ověřit, zda jsou schopni společně zabezpečit rozsáhlejší přesun spojeneckých sil.

Dvoutýdenní působení v Německu tak českým logistikům nabídlo zkušenost, kterou lze v domácích podmínkách simulovat jen omezeně. Museli zabezpečit vlastní jednotku stovky kilometrů od domovské posádky a současně poskytovat podporu dalším jednotkám v mnohonárodním prostředí.

Strong Pegasus 2026 potvrdil schopnost rakovníckého praporu plnit specifické úkoly procesu RSOM a zároveň ukázal význam společného výcviku se spojenci. Přijetí jednotek, jejich zabezpečení, soustředění a následný přesun totiž představují činnosti, na jejichž zvládnutí závisí rychlost a efektivita přesunu spojeneckých sil napříč Evropou.

Zkušenosti získané v Německu proto rakovníčtí logistici využijí nejen při dalším výcviku, ale také při rozvoji schopností Armády České republiky v oblasti podpory přesunů a celkového logistického zabezpečení spojeneckých sil.

Text a foto: npor. Markéta Neradová

TEĎ ZAČNE PŘECHOD DO DIGITÁLNÍHO SVĚTA

„POZICE VELITELE JE PRO MĚ NOVÁ, ALE SE 7. MECHANIZOVANOU BRIGÁDOU JSEM SPJATÝ UŽ OD ROKU 2015. NA NECELÉ DVA ROKY JSEM ODEŠEL DO PRAHY, ALE NÁVRAT DO HRANIC POVAŽUJI ZA TO NEJLEPŠÍ, CO MĚ MOHLO POTKAT,“ ŘÍKÁ PLUKOVNÍK GŠT. MIROSLAV VYBÍHAL.

Brigádní generál Zdeněk Mikula předal 7. mechanizovanou brigádu ve chvíli, kdy má jasně nastavený směr dalšího rozvoje. Jeho nástupce plukovník gšt. Miroslav Vybíhal převzal brigádu v okamžiku, kdy se dlouho připravovaná modernizace začne stále výrazněji promítat do každodenního života jednotek. Leopardy, CV90, houfnice Caesar, vozidla TITUS i další systémy postupně změni technickou podobu těžké brigády. Podle nového velitele ale nebude nejtěžší převzít nová vozidla. Mnohem větší výzvou bude naučit vojáky, velitele a štáby pracovat v digitálním prostředí.

Když brigádní generál Zdeněk Mikula po čtyřech letech předával 7. mechanizovanou brigádu svému nástupci, opakovaně zdůrazňoval, že modernizace nesmí zastínit to nejpodstatnější – lidi. Plukovník Miroslav Vybíhal na tuto myšlenku bezprostředně navazuje. Také podle něj nebude rozhodujícím okamžikem příjezd nové techniky do posádek, ale schopnost brigády nové systémy skutečně zvládnout, propojit a využívat způsobem, pro který byly vytvořeny. Brigádu přitom nepřebírá jako neznámý útvar.

Se „sedmičkou“ je profesně spojen více než deset let. Působil na jejím velitelství, velel 72. mechanizovanému praporu, zastával funkci náčelníka štábu i zástupce velitele brigády. Když na konci roku 2024 odešel do Prahy, šlo jen o dočasné přerušení dlouhé profesní cesty. Nyní se do Hranic vrátil jako velitel.

Brigáda má na čem stavět

Podle jeho názoru přebíral 7. mechanizovanou brigádu v dobrém stavu. Za jednu z jejích největších výhod považuje personální naplněnost. Ve srovnání s některými dalšími útvary nemá tak výrazné problémy s nedostatkem lidí, což dává novému veliteli pevný základ pro následující období. Právě stabilní personál bude důležitý ve chvíli, kdy začne růst počet specialistů potřebných pro nové platformy a kdy se výrazně prodlouží jejich odborná příprava.

Hlavním tématem příštích let bude výstavba těžké brigády. Plukovník Vybíhal ji nevnímá jako svůj osobní projekt, ale jako jednu z priorit celé Armády České republiky. Modernizace přitom zdaleka nekončí u bojových vozidel pěchoty CV90. Současné se rozvíjejí tankové

schopnosti s platformou Leopard, dělostřelectvo přechází na houfnice Caesar, zavádějí se spojovací vozidla TITUS a pokračuje řada dalších projektů od komunikačních systémů až po ruční zbraně a jejich příslušenství. „Nejde přitom jen o vozidla CV90. Modernizace se týká celé brigády a prvků brigádního úkolového uskupení. Ve skutečnosti běží celá řada velkých i menších projektů, které společně zvýší schopnosti brigády,“ vysvětluje její velitel. Právě slovo „společně“ je přitom podstatné. Smyslem není vytvořit několik samostatných moderních platforem, ale propojit je do jednoho celku, ve kterém si budou jednotlivé schopnosti vzájemně předávat informace a podporovat se.

CV90 jako skok o několik generací

Největší změna čeká mechanizované prapory. První testování vozidel CV90 je podle současného harmonogramu očekáváno na začátku roku 2027 a následně mají začít přicházet první bojová vozidla. Do konce roku 2030 má armáda převzít všech 246 kusů. Projekt je rozsáhlý i tím, že česká armáda nebude zavádět jedinou variantu. Počítá se se sedmi modifikacemi, od bojových a velitelských přes průzkumné až po ženijní a vyprošťovací verze. Každá z nich bude vyžadovat vlastní specialisty, postupy a systém výcviku.

Rozdíl proti současným BVP-2 podle plukovníka Vybíhala nelze chápat jen jako technické vylepšení. Jde o generační skok. „Když si vedle

sebe postavíte staré BVP-2 a CV90, je to jako tlačítkový telefon vedle nejnovějšího iPhoneu. Nejde jen o nové zařízení, ale o úplně jiný způsob práce.“ Právě přechod z analogového do digitálního prostředí považuje nový velitel za jednu z nejnáročnějších částí celého přezbrojení. Moderní vozidlo bude disponovat množstvím senzorů, digitálních systémů a schopností sdílet informace. To na jedné straně výrazně zvýší bojovou hodnotu jednotky, na druhé ale vzroste náročnost přípravy lidí. Základní kurz střelce-operátora se podle plukovníka Vybíhala proti současnosti přibližně zdvojnásobí a skutečné zvládnutí systému řízení palby bude otázkou měsíců. Investice do každého specialisty proto poroste a s ní i potřeba zkušené vojáky u jednotek udržet. Moderní technika ale může být zároveň jedním z důvodů, proč u armády zůstanou. Pro část současných vojáků představuje možnost pracovat s technologicky vyspělými systémy další profesní motivaci a pro nové zájemce může být jedním z argumentů pro vstup do služby.

Nové vozidlo změni i způsob boje

CV90 nebude pouze náhradou BVP-2. Jeho schopnosti si vyžádají také změnu taktiky mechanizované pěchoty. Vozidlo bude dále plnit svou základní roli – přepravovat, chránit a palebně podporovat sesednuté vojáky – způsob, jakým to bude dělat, se však změní. Jedním z příkladů je systém aktivní ochrany Iron Fist. Ten dokáže detekovat a ničit některé

přilétající hrozby ještě před zásahem vozidla. Právě jeho používání ale ovlivní i pohyby sesednuté pěchoty. Vojáci se po opuštění vozidla nebudou moci pohybovat v jeho bezprostřední blízkosti stejným způsobem jako dosud, protože aktivace systému pro ně může představovat riziko.

Ještě významnější změnu přinese schopnost vozidla získávat a sdílet informace. Moderní senzory umožní včasnější odhalení protivníka a získané údaje nebude využívat pouze vlastní osádka. Mohou se stát součástí širšího obrazu bojiště a pomáhat také sesednuté pěchotě nebo dalším jednotkám. CV90 se tak podle plukovníka Vybíhala nestává jen prostředkem dopravy a palebné podpory. Bude současně senzorem a informačním uzlem.

Právě to dobře vystihuje změnu, která celou brigádu čeká. Moderní bojiště už není pouze prostorem, kde proti sobě stojí jednotlivé zbraňové systémy. Stále více rozhoduje schopnost informace rychle získat, předat a využít.

Tanky, pěchota a drony musí fungovat společně

S válkou na Ukrajině se často objevují úvahy, zda masivní rozšíření bezpilotních prostředků nesnižuje význam tanků a těžkých mechanizovaných jednotek. Plukovník Vybíhal před podobně jednoduchými závěry varuje. „Nemám rád, když se všechno poměruje výhradně válkou na Ukrajině. Ta sice ukázala význam

dronů, ale neznamená to, že mechanizovaná pěchota nebo tanky ztrácejí svůj význam.“

Podle něj žádná schopnost na moderním bojišti nemůže fungovat izolovaně. Mechanizovaná pěchota potřebuje tanky, dělostřelectvo, ženisty, průzkum i další prvky bojové podpory. Stejně tak tank není sám o sobě prostředkem, který by rozhodoval celé bojiště. Plukovník Vybíhal s nadsázkou odmítá i často používané označení tanku jako „krále bojiště“. Pokud už by měl některý druh vojska takovou historickou roli získat, připisuje ji spíše dělostřelectvu. Tanky ale podle něj svůj význam neztrácejí. Mají významnou palebnou sílu a značný senzorický dosah, které mechanizovaná pěchota sama nahradit nedokáže. „Povahu moderního boje neurčuje jeden dominantní systém, ale efektivní souhra všech jeho prvků.“

Stejný princip platí i pro ochranu před drony. Moderní bojová vozidla mohou využívat prostředky elektronického boje, aktivní ochranné systémy i další technologie, jejich ochranu ale nelze řešit pouze na úrovni samotného vozidla. Potřebují být propojena s dalšími senzory, efekty, protivzdušnou obranou a prostředky elektronického boje. Výsledkem má být vícevrstvý systém, ve kterém jednotlivé prvky pokrývají slabiny ostatních.

Těžkou brigádu je potřeba dostavět jako celek

Právě systémový pohled spojuje plukovníkovy priority s obdobím jeho předchůdce. Generál Mikula při předávání brigády upozorňoval,

že moderní tank nebo bojové vozidlo samo o sobě bojovou sílu nevytvoří. Nový velitel pokračuje ve stejné logice. Česká armáda podle něj v minulých desetiletích přizpůsobovala svou strukturu zejména expedičním operacím, jako bylo působení v Afghánistánu. V Evropě se mezitím některé schopnosti omezovaly, zejména protivzdušná obrana a těžké pozemní síly. Současné bezpečnostní prostředí si vyžádalo návrat k jejich rozvoji. Výstavba těžké brigády proto nebude dokončena tím, že jednotky převezmou nové tanky a bojová vozidla. Souběžně je nutné dobudovat další schopnosti, bez kterých těžké jednotky nemohou dlouhodobě fungovat. Plukovník Vybíhal přesto hodnotí současnou připravenost armády pozitivně. Zároveň upozorňuje, že výsledky dnešních rozhodnutí se v ozbrojených silách projevují s několikaletým odstupem. Investice zahájená nyní může přinést plnou schopnost až za pět nebo šest let. To je také jeden z důvodů, proč bude současné období pro 7. mechanizovanou brigádu

rozhodující. Projekty připravované v minulých letech postupně přecházejí z plánů a smluv do skutečného života jednotek.

Návrat, který uzavírá kruh

Plukovník Miroslav Vybíhal se do Hranic nevrací jako člověk, který se musí s brigádou nejprve seznamovat. Zná její prapory, velitelství i způsob fungování. Se 7. mechanizovanou brigádou se poprvé profesně setkal už v roce 2004 při zahraniční operaci v Kosovu. Od roku 2015 působil na velitelství brigády jako zástupce náčelníka štábu pro operace, mezi lety 2016 a 2019 velel 72. mechanizovanému praporu a následně zastával funkce náčelníka štábu a zástupce velitele brigády. Po necelých dvou letech mimo Hranice se vrací do útvaru, jehož vývoj sledoval z několika různých úrovní.

Armádu přitom podle něj za dobu jeho služby proměnily nejen nové technologie. Změnili se také lidé a společnost, ze které vojáci přicházejí. „Vidím celkový posun – posouváme se mentálně i technologicky,“ říká. Právě oba tyto světy se teď v 7. mechanizované brigádě potkají.

Generál Mikula předal svému nástupci brigádu, která má jasně nastavený směr a připravuje se na největší technologickou proměnu své novodobé historie. Plukovníka Miroslava Vybíhala čeká další část této cesty – převést připravené projekty do každodenního fungování jednotek a naučit brigádu využívat možnosti, které nová generace techniky nabízí. Nové tanky a bojová vozidla budou na první pohled nejviditelnější změnou. Ta největší ale možná nebude stát na parkovištích. Odehraje se v tom, jak budou vojáci informace získávat, sdílet, rozhodovat se a bojovat.

Autor: kpt. Mgr. Romana Spitzerová

Foto: 7. mb

PO DLOUHÝCH LETECH NOVÁ POLNÍ PROVIANTNÍ TECHNIKA S VYSPĚLOU TECHNOLOGIÍ

Důvodem pořízení automobilní polní kuchyně byla nutnost celkové obnovy a náhrady zastaralé polní proviantní techniky. Průměrné stáří automobilních polních kuchyní POKA 3/1 dosahuje i více než 45 let. Zastaralá vozidla využívají již nepodporovaný podvozek P-V3S, pro jehož provoz a opravy nebyly k dispozici potřebné náhradní díly, stejně jako pro vnitřní vybavení nástavby a varné technologie, nebo dokonce v tehdejší době velmi populární azbestová obložení. Nová technika oproti té stávající umožňuje jednoznačně rozšířit a zlepšit schopnost přípravy stravy v polních podmínkách při zvýšené míře samostatnosti a při splnění veškerých legislativních a hygienických požadavků či norem.

„Technologie pro přípravu stravy a vnitřní vybavení nesplňovaly požadavky evropské a národní legislativy na materiály na vybavení určené pro přímý styk s potravinami a pitnou vodou. Tím se dostáváme k důvodu, který je vlastně ten nejdůležitější, a to je zabezpečení stravování vojsk v polních podmínkách, ať už při výcviku nebo bojovém nasazení. Techniku lze samozřejmě využít i při plnění úkolů humanitární a jiné pomoci,“ říká náčelník proviantní služby resortu obrany Martin Petružálek. Obsluha celé soupravy POKA 5 je koncipována pro tým v sestavě 1+4, tedy jednoho řidiče

a čtyř kuchařů-specialistů a primárně je určena pro zabezpečení jednotek první, případně druhé úrovně logistiky. Tento druh techniky není možno nahradit jinými druhy, a nelze ji proto chybně porovnávat s kontejnerovými či přívěsovými typy.

Můžete vysvětlit, o jakou techniku se jedná, a přiblížit nám její základní funkce i její vybavení?

Automobilní polní kuchyně POKA 5 je samostatně funkční technický prostředek pro přípravu stravy v poli s kapacitou přípravy cca

250 porcí plnohodnotného snídaňového, obědového a večerního menu, nebo nejméně 600 porcí v režimu jednoduchého jídla. Vozidlo se skládá z podvozku Tatra T-815 – 7T3RC1 8x8, nepancéřované čtyřdveřové kabiny, nástavby s varnými technologiemi a technologické nástavby, ve které je uložena nádrž na pitnou vodu o objemu cca 1000 l a elektrocentrála s vlastní palivovou nádrží.

Nástavba pro přípravu stravy je kontejnerového typu o rozměrech ISO 1C s varnými technologiemi na kapalné palivo (F-54, případně F-34) ve složení konvektomat 15 GN, 3x varný

kotel 125 l (3× dvoustěnný), 1× smažicí modul 70 l včetně příslušenství pro přípravu a zpracování potravin.

Celkové vybavení POKA 5 tak umožňuje nezávislý provoz po dobu prvních 24 hodin, neboť součástí vozidla je kromě vezené zásoby vody i přívěs s chladírenskými/mrazicími komorami a dalším prostorem pro vezení potravin a příslušenství, který má k dispozici chladicí a mrazicí boxy o objemu dvou kubíků a samostatný box o objemu jednoho kubíku pro přepravu proviantu.

Podvozek je osazen nádrží na odpadní vodu, schránkami na vnější třístranný stanový přístřešek sloužící pro hrubou přípravu potravin a pro výdej hotové stravy.

K dalšímu vybavení POKA 5 patří také manipulační stolky či výdejní pulty s ohřevem, osvětlení výdejny či přípravný a pro zabezpečení manipulace s těžkými břemeny je možno využít sklopnou plošinu, která je při provozu nástavby spuštěna. Jako přístup do nástavby pak slouží výsuvné schody, jimiž je opatřena i boční část nástavby. Z nástavby jsou vyvedeny výstupy pitné vody a elektrické energie pro napojení výdejních pultů. POKA 5 samozřejmě disponuje i možností připojení se na vnější zdroje pitné vody a elektrické energie a připojení na vnější odpadové hospodářství. Další vymoženosti jsou i podlahové podláčky do přístřešku či pružné polštářové vaky, které se dají použít pro potřeby odpadního

hospodářství. Nechybí kuchyňské pracovní stoly, police, zásuvky, umyvadlo, výlevka s drtičem odpadů, dvě klimatizační jednotky, nouzové a větrací okno, potřebné osvětlení ani účinné odsávání par prostřednictvím unikátních digestoří.

Hlavní a technologickou nástavbu je možno sejmut pro potřebu údržby a oprav, letecké nebo železniční přepravy. Doba přechodu z transportního do provozního stavu při obsluze osádkou vozidla nepřekračuje 60 minut. Všechny povrchy, které přicházejí do styku s potravinami, jsou vyrobeny z materiálů určených pro styk s potravinami. Všechny povrchy a příslušenství přicházející do styku s pitnou vodou jsou vyrobeny z materiálů určených

pro styk s pitnou vodou. Všechny ostatní prvky mají vhodnou konstrukci pro snadné čištění, a koncepce čištění tak splňuje hygienické požadavky HACCP.

Spolupráce s ostatními útvary byla nutná. Jak probíhala spolupráce při vytváření konceptu projektu POKA 5?

Na vytváření konceptu projektu automobilní polní kuchyně POKA 5, který započal před pěti lety, se od samého počátku aktivně podíleli členové pracovního týmu k rozvoji polního stravování složeného z příslušníků sekce logistiky MO, Velitelství výcviku – Vojenské

a technologického vybavení kuchyně, ale také posouzení obslužnosti, ergonomie pracovního prostoru, bezpečnosti provozu a efektivity přípravy stravy v polních podmínkách.

Při posuzování vozidla POKA 5 byly využity odborné poznatky členů komise složené ze zástupců Velitelství výcviku – Vojenské akademie ve Vyškově a Pozemních sil AČR. Členové komise disponují dlouholetými zkušenostmi s provozem a využíváním zavedené polní proviantní techniky v rámci Armády České republiky. Jejich odborná praxe zahrnuje nejen používání tradičních prostředků, ale také zkušenosti s nově zavedenou technikou, jako jsou polní kuchyně PK4 Army, přívěs na vodu NAVA 2000 či chladicí prostředek Nanuk 2K. Díky těmto zkušenostem bylo možné objektivně posoudit přínosy nového systému, identifikovat případné nedostatky a současně potvrdit, že konstrukční řešení POKA 5 představuje významný kvalitativní posun v oblasti polního stravování.

Text a foto: sekce logistiky MO

akademie Vyškov a Pozemních sil AČR. Prvotní návrh složený včetně vizualizace na „mili-metrovém papíře“ tak vzešel z naší kanceláře, konkrétně z rukou podplukovníka Poláčka. Nicméně bez týmové spolupráce odborníků z tohoto týmu a „praktiků“ od útvarů by takto obsáhlý projekt nemohl nikdy vzniknout. Koneckonců POKA 5 má sloužit právě samotným vojákům, kteří v ní budou stravu připravovat. O zapálené debatě a připomínky jsme tedy neměli nouzi.

Díky úzké spolupráci mezi tímto týmem a budoucími uživateli tak bylo možné vytvořit prostředek, který reflektuje současné požadavky na mobilní zabezpečení stravování vojsk v poli, odpovídá moderním technologickým a provozním standardům, a přitom vyhovuje uživatelům, jímž jsou vojska.

Můžete přiblížit samotné testování v rámci vojskových zkoušek a kdo nakonec váš koncept převzal?

Koncept převzal Vojenský technický ústav, s. p. (VTÚ), odštěpný závod VTÚPV Vyškov, který ho musel rozpracovat a dopracovat do posledního detailu tak, aby mohl vozidlo sestavit a bylo plně funkční.

Vojskové zkoušky automobilní polní kuchyně POKA 5 proběhly v posádce Vyškov v průběhu měsíců června a července letošního roku pod vedením podplukovníka Mejzra. Cílem těchto zkoušek bylo ověřit technické parametry, funkčnost jednotlivých systémů a celkovou provozní způsobilost prostředku v podmínkách co nejvíce odpovídajících reálnému nasazení. Součástí hodnocení byla nejen kontrola technických vlastností vozidla

DODAVATELEM SE STAL VTÚ, S. P., ODŠTĚPNÝ ZÁVOD VTÚPV VYŠKOV

„Z pohledu dodavatele kompletní soupravy byl před námi velmi obtížný úkol,“ konstatuje vedoucí projektu Miroslav Zeman. „Naše dosavadní zkušenosti pochopitelně navazovaly na projekt POKA 4, který byl u nás realizován v předchozích letech. Z tohoto projektu jsme čerpali inspiraci, ale zároveň jsme se z něj i poučili. Musím však konstatovat, že POKA 5 je významně odlišný projekt a technologicky představuje minimálně další vývojovou generaci. O tom ostatně vypovídá i samotná koncepce a rozsah vlastní přípravy pokrmů,“ dodává Zeman.

Bez nadsázky šlo skutečně o velkou výzvu. Již na počátku bylo nutné vypořádat se s řadou požadavků, které naznačovaly, že bude potřeba hledat nová řešení. Umístit do jediného kontejneru ISO 1C pět varných technologií, které musí splňovat veškeré hygienické požadavky, a současně být efektivní, bezpečné a komfortní pro obsluhu, bylo pouze začátkem celého projektu.

„Je až neuvěřitelné, kolik vybavení se nám podařilo umístit do opticky relativně malého prostoru. Například pokud se budeme bavit jen o přívěsu, kromě potravinových komor zde našlo své místo také vybavení pro samotné rozvinutí kuchyně včetně stanových podlážek, velkých mixérů, kráječů a dalšího nezbytného kuchyňského vybavení,“ pokračuje vedoucí projektu VTÚ. „Unikátním

řešením se můžeme pochlubit také v případě nového stanového přístřešku. Pro zajímavost lze uvést, že celý přístřešek je možné po sbalení uložit do přepravního boxu umístěného na podvozku vozidla Tatra 8x8 mezi druhou a třetí nápravou,“ říká Zeman.

„Za pozornost stojí také unikátní řešení ekologického zachycení odpadní vody do odpadní nádrže. Ta je umístěna na podvozku vozidla Tatra 8x8 na protilehlé straně oproti boxu určenému pro přepravu stanového přístřešku. V případě naplnění odpadní nádrže lze v soupravě POKA 5 využít také přepravované záchytné vaky o objemu třikrát 1 000 litrů. Nechci zde rozebírat všechny technické detaily, které by mohly čtenáře zbytečně zatěžovat. Díky bohatým zkušenostem našich konstruktérů, a především díky úzké spolupráci s uživateli z vojenských útvarů a zařízení, zejména se zástupci armádní logistiky a specialisty proviantní služby Velitelství výcviku vojenské akademie ve Vyškově, se nám podařilo vytvořit soupravu, na kterou můžeme být všichni společně pyšní. Věřím, že POKA 5 bude významnou a užitečnou součástí logistického zabezpečení vojsk. Stejně tak může najít uplatnění při humanitární podpoře všude tam, kde bude potřeba. Jídlo a proviant jsou ostatně základní potřebou každého člověka, a to každý den,“ uzavírá vedoucí projektu VTÚ Miroslav Zeman.

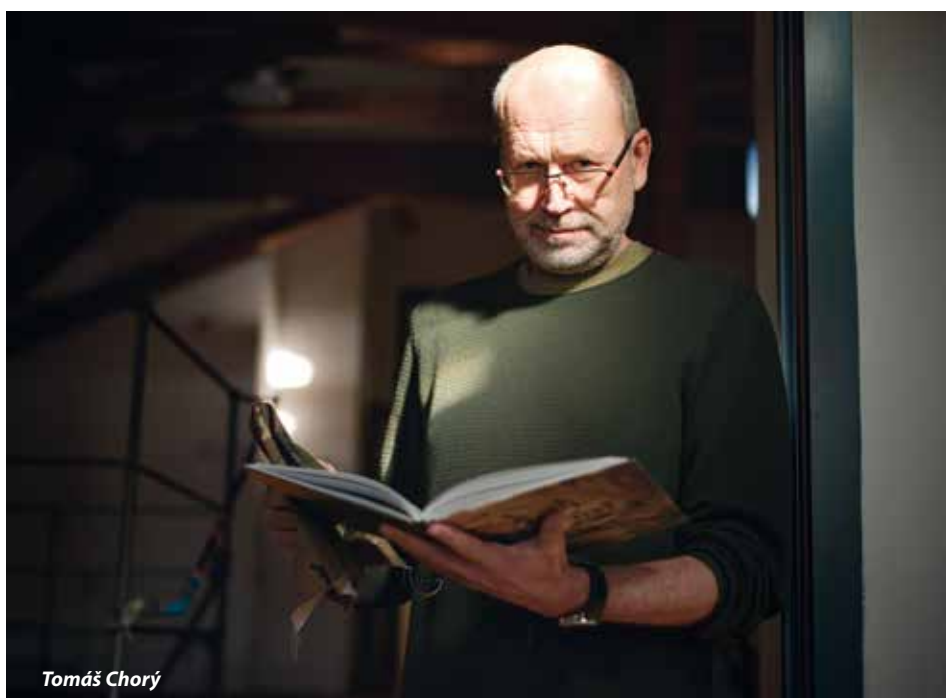
MASKOVACÍ VZOR MAD21 Z DÍLNY VÝTVARNÍKA

Co myslíte, může cítit výtvarník z Olomouce zodpovědnost za život anonymního vojáka kdesi ve válce? Ale ano, může. Pokud navrhl maskovací vzor jeho uniformy, která by ho měla ochránit před nepřátelskými kulkami, tak jistou spoluodpovědnost cítí. Alespoň tak to vnímá výtvarník a designér Tomáš Chorý z Pedagogické fakulty Univerzity Palackého. Právě on navrhl pro českou armádu nový maskovací design pro polní uniformy. To, že ho vojáci oslovili, byla podle něj velká výzva. „Je to pro mě čest a také obrovská odpovědnost.“

Uznávaného experta na kamufláž, o níž vydal i stejnojmennou úspěšnou knihu, si vybrala sama armáda. Vojáky zajímaly jeho představy, jak by bylo možné modernizovat „maskáče“, přesněji řečeno, jak upravit vzor, kterým je látka potištěna.

Co je možné vůbec na maskovacím vzoru modernizovat? Česká armáda tento, laicky řečeno, shluk barevných skvrn měnila naposled v roce 1995. A zrovna tento design asi nepodléhá módním trendům. Proč už nestačí?

Nejde o módní trendy. Potíží je v tom, že vzor z roku 1995 tzv. lesní, vyhovuje velmi dobře v podmínkách hlubokých jehličnatých lesů v období jara a léta, kdy je příroda zelená a relativně tmavá. Ale příroda se v posledních letech proměnila a po většinu roku má jiný charakter. Vždyť už ani lesy nejsou stejné, jako byly dříve... Naši vojáci jsou navíc nasazováni i v krajinách, které se od naší střeoevropské liší. Armáda proto potřebuje vzor, který by dobře fungoval a plnil svůj účel i v jiných

Tomáš Chorý

prostředích než jen v lesním terénu. Což mimo jiné znamená upravit používané barvy. Další podmínkou bylo, aby nový vzor korespondoval s těmi, které používají naši spojenci, ale zároveň navazoval i na předchůdce z roku 1995.

Proč vlastně nemají armády NATO jednotný typ maskovacích uniforem?

Velkou roli hraje tradice. Když se podíváte na armády různých států a vzory jejich uniforem, zjistíte, že každá zahrnuje v nějaké podobě ve svém vzoru i stopu historie, odkazuje k minulosti, ať už je to německá armáda nebo třeba Britové. Je to zkrátka součást národní vojenské hrdosti, a proto si myslím, že jednotný vzor pro víc armád není na pořadu dne.

Takže úvaha, že by naše armáda koupila hotový americký vzor, tzv. MultiCam, by se vymykala té tradici?

Ano, byla by to samozřejmě možnost, ale zcela by se ztratila národní identita.

Vy jste ale vycházel ze zmíněného vzoru, který vyvinula americká firma a jehož design je, jak píšete ve své knize, založený na kombinaci skvrn v sedmi barvách. V čem bude jeho české specifikum?

Vycházel jsem ze základní barevné koncepce amerického vzoru, ale barvy nejsou totožné.

Využil jsem i odstíny, které v minulosti používala naše armáda, a ve výsledné barevné kompozici jsem některé z nich použil. Tvary deformačních skvrn pak charakterově navažuji na vzor 95 s cílem navázat na tradici AČR založenou v 90. letech 20. století.

O jakých barvách mluvíme? Které se používají?

Jde o sedmibarevný vzor, který zahrnuje tmavou hnědou, hnědou, tmavou zelenou, světlou zelenou, pískovou s růžovým nádechem, světlou khaki a béžovou barvu.

Už jsme zmínili, že pro oko laika může každý maskovací vzor vypadat nahodile, jako náhodná skrumáž různých tvarů, velikostí i barev, které jdou přes sebe a do sebe. Ty skvrny mají daný systém. Jak vzniká?

Vzor by měl splňovat několik kritérií – je to systém skvrn různých tvarů a barev, který by měl dobře maskovat jak na dlouhou, tak i na krátkou vzdálenost. To znamená, že musí obsahovat makrovzor a mikrovzor, tedy větší i menší skvrny. Důležité je také použití výrazných deformačních skvrn, které „rozbíjí“ siluetu postavy. V některých polích jsou pak vytvořeny plynulé barevné přechody, které v kombinaci s ostře ohraničenými prvky navozují dojem prostoru.

Kreslíte ty vzory na papír, nebo v počítači?

Jsem zvyklý kreslit rovnou v počítači. Vzor vzniká vrstvením jednotlivých plánů, jejich skládáním a komponováním skvrn. Nový vzor by měl být víceúčelový, tedy použitelný do různých typů terénu. Proto celý rok intenzivně jezdím krajinou a pořízuji si rozsáhlý fotografický archiv různých přírodních scénérií v různých ročních obdobích. Pak v počítači vytvářím fotosimulace – uniformy nafocené na figurantech vkládám do různých prostředí. Tak si testuji jejich maskovací vlastnosti a případně doladuji různé detaily.

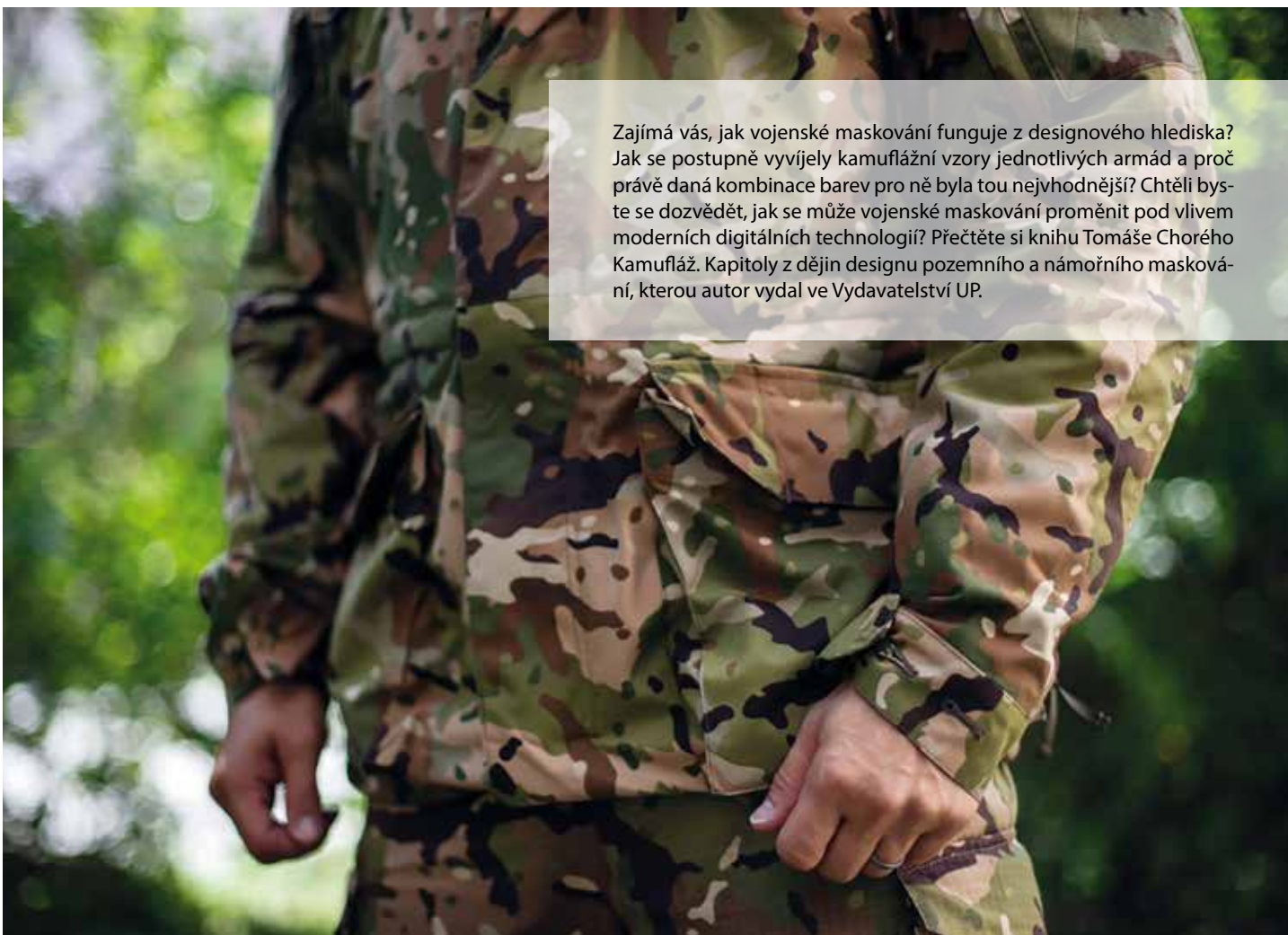
Jak se ověřuje, že počítačový návrh funguje v praxi? Asi se tím vzorem musí potisknout látka a vyrobít zkušební uniformy.

Ano. Dělají se dva typy zkoušek. U té první – fotosimulační – se pozorovatelé snaží rozeznat maskovanou postavu umístěnou v různých scénách promítaných na obrazovce počítače. Úkolem je odhalit maskovaného vojáka v co nejkratším čase. Vzor, jehož objevení trvá nejdéle, je nejlepší. Druhý test se provádí přímo v krajině. Pozorovatel jde terénem a snaží se maskovaného vojáka objevit. V tomto případě rozhoduje vzdálenost – čím je vzdálenost, u které dojde k objevení figuranta, kratší, tím je maskovací schopnost vzoru lepší.

Vy jste se testů v terénu účastnil?

Ano, jezdím tam rád, hodně mě to baví. Velmi oceňuji celý pracovní tým složený ze zástupců armády, Univerzity obrany a dalších

Zajímá vás, jak vojenské maskování funguje z designového hlediska? Jak se postupně vyvíjely kamuflážní vzory jednotlivých armád a proč právě daná kombinace barev pro ně byla tou nejvhodnější? Chtěli byste se dozvědět, jak se může vojenské maskování proměnit pod vlivem moderních digitálních technologií? Přečtěte si knihu Tomáše Chorého *Kamufláž. Kapitoly z dějin designu pozemního a námořního maskování*, kterou autor vydal ve Vydavatelství UP.

složek. Všichni k této problematice přistupují velmi profesionálně a je radost s nimi spolupracovat.

Jaký to je pocit, když se autorovy představy zhmotní a on je vidí na skutečném vojákovi?

Když to funguje, je to dobrý pocit, když ne... I to se stává. První zkušební tisky byly aplikovány na náhradní látku barvami, které neměly předpokládané vlastnosti, zejména co se týče povrchové úpravy. Když jsme uniformu testovali na přímém slunci, tak se na příslušných místech leskla, a to byl výrazný demaskující prvek.

Co se pak děje, je prostor na nějakou improvizaci?

Vlastně ano, koupil jsem sprej s matným lakem, látku jsme přestříkali a o hodně se to zlepšilo. Další zkoušky už budou pokračovat s uniformami vyrobenými z finální látky potištěné barvami se všemi požadovanými vlastnostmi.

Každému výtvarníkovi nebo designérovi se nestává, že na jeho práci závisí lidský život. V případě dobré maskovací uniformy to platí beze zbytku.

Je to velká odpovědnost a já si ji uvědomuji.

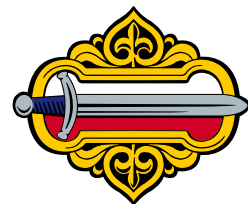
26. ROČNÍK DNŮ NATO A 17. ROČNÍK DNŮ VZDUŠNÝCH SIL AČR

MILITARY JUDO CUP

KDYŽ SE NA TATAMI POTKAJÍ VOJÁCI A JUDISTÉ

Vojenská střední škola a Vyšší odborná škola Ministerstva obrany v Moravské Třebové je jedinou školou svého druhu v České republice. Již od roku 1935 připravuje mladé lidi na budoucí působení v armádě nebo na studium na Univerzitě obrany. V současnosti nabízí několik maturitních oborů, od vojenského lycea až po elektrotechniku a strojírenství.

Kromě hlavního sídla v Moravské Třebové má také pobočku v Sokolově. Školu navštěvují stovky žáků, kteří vedle běžné výuky absolvují také vojenskou a tělesnou přípravu. Život školy zpestřují sportovní soutěže, odborné výcviky, mezinárodní setkání i slavnostní nástupy, mezi něž patří například každoroční slib žáků prvního ročníku.

Od kroužku k zápasům

Kromě tradičních sportovních disciplín se na škole rozvíjí také judo. Kroužek funguje již třetím rokem a postupně se rozrostl natolik, že jeho vedoucí začali uvažovat o vlastní soutěži. Z původních menších závodů pro středoškoláky se postupně zrodila akce, která měla oslovit širší okruh lidí a zároveň propojit prostředí juda s Armádou České republiky a dalšími bezpečnostními složkami.

Podle vedoucího kroužku judo nadporučíka Bohumila Křížka má tento sport k vojenskému prostředí velmi blízko. Nejde v něm pouze o fyzickou sílu, ale také o schopnost zachovat klid či rychle reagovat. „Judo není jen bojový sport. Judo je založené na disciplíně, respektu k soupeři, sebekontrolě, odolnosti a schopnosti rozhodovat se pod tlakem,“ vysvětluje učitel vojenské střední školy, který stojí za vznikem turnaje.

Voják i judista mají hodně společného

Podle něj mají dobrý judista a dobrý voják mnoho společného. Oba se musí umět rozhodovat v náročných situacích a přizpůsobit se nečekanému vývoji. „Na tatami člověk velmi rychle zjistí, že samotná síla nestačí. Potřebuje techniku, přemýšlení, schopnost reagovat a zachovat klid. A hlavně se musí naučit padat a znovu vstát. Právě v tom vidím jednu z nejsilnějších paralel s vojenským životem,“ popisuje Křížek.

Zkušenosti z juda mohou být užitečné také při zvládání krizových situací. Závodník musí během zápasu reagovat na soupeřovy pohyby, pracovat s únavou a stresem a současně kontrolovat své emoce. Podobné schopnosti se uplatní i v dalších oblastech života. „Prohra

není konec. Je to informace o tom, kde mám slabinu a na čem musím pracovat,“ upřesňuje Křížek.

První ročník spojil vojáky i policisty

Premiérový Military Judo Cup se ve vojenské škole v Moravské Třebové uskutečnil letos v květnu. Pilotního ročníku se zúčastnilo 13 závodníků – žáci školy, vojáci z Jindřichova Hradce, Přáslavic, Rakovníka, Staré Boleslavi a Vyškova a příslušníci Policie ČR.

Odbornou podporu poskytl Judo klub Olomouc. Mezi hosty byli také výrazní představitelé českého juda, například Zuzana Sadílková, účastnice mistrovství Evropy a Evropského olympijského festivalu mládeže, Lukáš Kyrych, účastník Armádních světových her 2019 a delegát Evropské judistické unie pro military, nebo několikanásobný mistr České republiky v judu Josef Babiáš.

Domácí závodníci získali jednu zlatou a dvě bronzové medaile. Zlato vybojovali také

judisté z Jindřichova Hradce a Vyškova, další medailová umístění putovala do Rakovníka, Staré Boleslavi a Přáslavic.

Cílem prvního ročníku však nebyly jen sportovní výsledky. Organizátoři chtěli ověřit zájem o formát, který propojuje žáky, vojáky, policisty a judisty. „Na tatami se bojovalo naplno, mimo něj ale panoval respekt a přátelská atmosféra. Potřebovali jsme zjistit, zda celý koncept funguje. A fungoval,” hodnotí zpětně turnaj nadporučík Bohumil Křížek.

Projekt, na kterém se podílejí i žáci

Military Judo Cup neměl být pouze sportovním kláním. Jeho cílem bylo také propojit armádu, bezpečnostní složky, vojenské školy a judistické prostředí. Právě vzájemné setkávání a předávání zkušeností považuje Křížek za jeden z nejdůležitějších přínosů celé akce.

„Na tatami proti sobě můžete stát jako soupeři a o několik minut později spolu normálně mluvit a předávat si zkušenosti. Sám jsem to zažil při svém zápase, kdy jsem opakovaně dělal stejnou chybu. Upozornil mě na ni dokonce trenér mého soupeře,” vzpomíná.

Do přípravy a organizace turnaje se aktivně zapojili také žáci školy. Nejsou tedy pouze závodníky či diváky, ale podílejí se na budování celé akce. Pomáhá jim to získat zkušenosti s organizováním, spoluprací i odpovědností za společný projekt.

Důležitou roli sehrála podpora celého vedení školy, zejména jejího velitele plukovníka gšt. Ing. Milana Kaliny. „Bez jeho důvěry, podpory a prostoru, který projektu poskytl, by Military Judo Cup v této podobě nemohl vzniknout,” zdůrazňuje Křížek s tím, že turnaj je společným projektem školy a jejich žáků.

Tradice, která má budoucnost

První ročník ukázal, že Military Judo Cup má potenciál stát se pravidelnou akcí. Organizátoři chtějí postupně rozšířit počet účastníků, zapojit další vojenské školy, příslušníky integrovaného záchranného systému i armády okolních států. „Mým cílem je, aby první ročník nebyl zároveň posledním. Pilotní ročník nám ukázal, co funguje a kde máme prostor růst,” říká Křížek.

Podle něj může judo mladým lidem nabídnout víc než jen soutěžení a medaile. Pomáhá rozvíjet sebedůvěru, disciplínu, respekt k ostatním a schopnost vyrovnat se s neúspěchem. Právě tyto vlastnosti mohou být cenné nejen ve sportu, ale i v každodenním životě.

„Pokud se nám podaří přivést mladého člověka na tatami a on díky tomu získá i chuť na sobě pracovat, pak sport splnil mnohem větší úkol než jen získání medaile,” dodává.

Za jednu z nejdůležitějších životních zkušeností, které judo nabízí, považuje schopnost po neúspěchu pokračovat dál. „Po každém pádu musíte znovu vstát. A právě to je vlastnost, kterou potřebuje dobrý judista, dobrý voják, ale i člověk v životě,” uzavírá vedoucí kroužku judo.

PRAVIDELNÁ REPREZENTACE ŠKOLY

Žáci se účastní sportovních soutěží, kde poměřují své síly s vrstevníky i příslušníky ozbrojených sil.

OCR Lev 2026: V kategorii Army obsadili 1. a 3. místo. V předchozím ročníku dosáhli ještě lepšího výsledku – získali 1., 2. a 4. místo.

Legie 2026: Tým žáků třetího ročníku zvítězil a zároveň vytvořil historický bodový rekord soutěže. Jeden ze studentů se navíc stal nejlepším střelcem závodu.

International Cadet Cup v Maďarsku: školní družstva uspěla i na mezinárodní úrovni, kde vybojovala 2. a 5. místo.

Všestrannost soutěží: International Cadet Cup prověřil nejen fyzickou kondici, ale také znalosti topografie, práci s drony, střelecké dovednosti a schopnost poskytovat první pomoc.

STUDENTI V ROLI DIPLOMATŮ EVROPSKÉ UNIE

V bývalém vojenském výcvikovém prostoru, dnes v chráněné krajinné oblasti Brdy, se v prvním zářijovém týdnu odehrával dramatický souboj tříčlenných týmů studentů. Byli to vítězové krajských kol soutěže pro středoškoly – EuropaSecura 2026, kterou pořádá Europeum – Institut pro evropskou politiku. Finálové kolo soutěže organizuje ve spolupráci s Ministerstvem obrany a Armádou České republiky. Devatenáctý ročník soutěže EuropaSecura 2026 skončil nejtěsnějším výsledkem.

Na počátku soutěže bylo více než 1 500 účastníků, do finále postoupilo 42 studentů. V celonárodní studentské soutěži EuropaSecura 2026 zvítězilo družstvo z pardubického gymnázia Mozartova o půl bodu nad týmem z jabloneckého gymnázia U Balvanu. Třetí skončil v těsném závěsu tým z gymnázia Olomouc – Hejčín.

Studenti v rolích evropských diplomatů a humanitárních pracovníků přijeli na území fiktivní země Dorménie, která chce vstoupit do Evropské unie, ale zmítá jí velká politická nestabilita. Po celý týden soutěžící absolvovali diplomatické simulace a plnili nejrůznější úkoly. Vojáci, zejména z 13. dělostřeleckého a 15. ženijního pluku, studentům připravili aktivity, které je naučily pohybu v terénu, zvládání krizových situací, orientaci podle mapy, překonání minového pole nebo vodní překážky, ale také poskytnutí první pomoci.

Unikátem je praktická část

Ředitel Europea Martin Vokálek objasnil, v čem je soutěž výjimečná: „Soutěže se zúčastňují středoškoláci, které zajímá mezinárodní a bezpečnostní politika. To unikátní v rámci celé Evropy z ní dělají nejen jejich mimořádné znalosti a schopnosti v této oblasti, ale právě tato praktická část.“

Studenty přijel pozdravit velitel 13. dělostřeleckého pluku plukovník Jan Cířka. Soutěžícím popřál hodně úspěchů a zároveň je pozval

k účasti na Dobrovolném vojenském cvičení (DVC). „V červenci u nás proběhlo DVC, což považují za výbornou akci. Teď jste trochu ochutnali, jak to tady u nás chodí, zkuste si to příští rok,“ povzbudil studenty plukovník Cířka.

„Velký přínos této soutěže vidím i v tom, že na základě zde získaných zkušeností se studenti mohou rozhodnout podat si přihlášku na Univerzitu obrany, nebo absolvovat DVC, případně vstoupit do aktivní zálohy nebo přímo do Armády České republiky,“ zhodnotila soutěž podplukovnice Miroslava Štenclová z Ředitelství zahraničních aktivit MO. Donedávna pracovala v Bruselu, kde se zabývala problematikou Evropské unie, účastníkům tak mohla předat zkušenosti přímo z praxe.

Bývalý účastník soutěže zamířil do armády

V současné době u dělostřelců slouží bývalý účastník soutěže EuropaSecura a zároveň bývalý člen aktivní zálohy, nyní řidič obrněného obojživelného pásového vojenského vozidla LOS-M. Soutěž mu ukázala směr, kterým se v životě vydal, a studenti se s ním setkali při závěrečné návštěvě v jineckých kasárnách.

O možnostech studia na Univerzitě obrany informoval soutěžící jejich vrstevník – student vojenského oboru Jan Dvořáček. „Představil jsem soutěžícím naši univerzitu, řekl jsem jim to z pohledu studenta, jaké jsou možnosti

studia a potom následného uplatnění. A někteří mi potvrdili, že přemýšlejí jak o Univerzitě obrany, tak o službě v armádě,“ uvedl Dvořáček.

Na přípravách celé akce se po celý rok postupně podíleli příslušníci Velitelství pozemních sil, 13. dělostřeleckého pluku, 15. ženijního pluku, 4. brigády rychlého nasazení, CZS Žatec – Úsek zdravotních služeb Jince, pyrotechnické služby Vojenské policie v Jincích a Univerzity obrany. Spolupracovaly také Vojenské lesy a statky ČR, s. p., divize Hořovice, a chráněná krajinná oblast Brdy.

Vítězové zamíří na týden do Bruselu

Vítězné družstvo vyhrálo studijní cestu do Bruselu. Všichni účastníci vyhráli nejintenzivnější týden v životě, pobyt, během něhož si sáhli doslova na dno svých sil a který je stmelil způsobem, jaký si na jeho začátku ani neuměli představit.

Text: OdVA, foto: prap. David Karafa, 91. sklB

KURZ DŮSTOJNÍKŮ V ZÁLOZE OTEVÍRÁ STUDENTŮM NOVÉ MOŽNOSTI

Studenti vysokých škol budou mít možnost spojit vysokoškolské studium s vojenskou přípravou, a získat tak nejen nové znalosti, ale také předpoklady pro budoucí kariéru v armádě. Pilotní projekt Kurzu důstojníků v záloze, připravený pro Karlovarský kraj, propojuje civilní a vojenské vzdělávání a rozšiřuje možnosti přípravy budoucích velitelů.

Projekt je určen studentům bakalářských studijních programů. Po úspěšném absolvování studia jim bude možné uznat i absolvování Základního důstojnického kurzu (ZDK) a podle studijního programu konkrétní vysoké školy jim přiznat také kredity. Součástí přípravy je rovněž Kurz základní přípravy (KZP).

Studenti budou moci získat finanční odměnu za úspěšné absolvování obou kurzů, využít stipendijní programy u vybraných specializací a čerpat benefity spojené se službou v aktivní záloze. Po dokončení přípravy se jim otevře možnost pokračovat jako důstojníci v aktivní záloze nebo se stát profesionálními vojáky.

„Jedná se o projekt celostního přístupu k obraně naší společnosti a se silným prvkem motivace pro mladé lidi. Tento projekt bude přínosem pro všechny zúčastněné subjekty. Pro studenty kromě vzdělání samotného nabídne rozšíření možností uplatnění a budování kariéry, vysoké školy se v tomto případě stanou platformou, kde se propojuje vojenská a civilní spolupráce, pro stát se rozšíří rekruční potenciál zároveň s vytvořením záložního velitelského sboru. Studium samotné zabezpečí Armáda České republiky s konkrétní školou,“ vysvětlil ministr obrany Jaromír Zůna.

Přínos pro studenty i vysoké školy

Projekt přináší výhody nejen samotným studentům, ale také zapojeným vysokým školám. Ty mohou kurzy zařadit mezi volitelné nebo povinné volitelné předměty a umožnit studentům získat za jejich absolvování kredity. Zároveň se zapojí do přípravy občanů k obraně státu (POKOS) na vysokoškolské úrovni.

Účast na pilotním projektu může školám přinést větší publicitu a posílit jejich prestiž. Zároveň jim umožní rozvíjet spolupráci s Armádou České republiky a podílet se na realizaci celospolečenského přístupu k obraně.

Nové možnosti pro armádu

Pro resort obrany představuje projekt příležitost rozšířit rekruční potenciál a vytvořit základ budoucího záložního velitelského sboru. Absolventi se mohou uplatnit

v aktivní záloze nebo v dalších složkách záloh ozbrojených sil. Další možností je jejich vstup do profesionální armády.

Významnou součástí projektu je také využití odborných a vědeckých kapacit vysokých škol. Studenti se mohou zapojit do řešení specifických požadavků armády a podílet se na projektech, které propojují akademické prostředí s potřebami ozbrojených sil.

Pilotní projekt připravený pro Karlovarský kraj tak představuje nový způsob spolupráce mezi armádou, vysokými školami a státem. Jeho cílem je nejen připravit budoucí důstojníky v záloze, ale také přiblížit mladým lidem možnosti uplatnění v armádě a posílit jejich zapojení do obrany státu.

Text: www.mo.gov.cz, Lucie Růžková, foto: www.mo.gov.cz

Armáda České republiky

Benefity projektu

Pro studenty:

- ze strany reMO:
 - získání finanční odměny za úspěšné absolvování KZP a ZDK, možnost stipendijních programů u vybraných specializací, možnost získání benefitů vojáka v AZ.
- ze strany příslušné VŠ:
 - možnost získání kreditů za úspěšné absolvování KZP a ZDK.

Pro vysokou školu:

- medializace projektu o zapojení VŠ do přípravy zálohy OS,
- zvýšení prestiže VŠ – realizace pilotního projektu,
- zapojení VŠ do POKOS na vysokoškolské úrovni,
- implementace celospolečenského přístupu k obraně,
- propojení vojenské a civilní spolupráce.

Velitelství výcviku – Vojenská akademie

Armáda České republiky

Benefity projektu

Pro stát:

- medializace projektu o spolupráci reMO s VŠ v oblasti přípravy zálohy OS,
- zapojení VŠ do POKOS na vysokoškolské úrovni,
- širší rekruční potenciál,
- tvorba záložního velitelského sboru – pro AZ nebo zálohu OS,
- implementace celospolečenského přístupu k obraně,
- propojení vojenské a civilní spolupráce,
- Karlovarský kraj – realizátor pilotního projektu přípravy důstojníků v záloze,
- využití studentů – vědecká základna – specifické požadavky AČR na projekty.

Velitelství výcviku – Vojenská akademie

VOLAREZA SE MĚNÍ S ARMÁDOU

Naším cílem už není pouze spravovat zařízení. Chceme být moderním a spolehlivým partnerem vojáků, jejich rodin, veteránů i celého resortu obrany.

Armáda České republiky roste a spolu s ní rostou i požadavky na rozsah, dostupnost a kvalitu služeb, které pro ni Volareza zajišťuje. Naším úkolem je být na tuto změnu připravení a poskytovat vojákům služby odpovídající potřebám moderní armády.

Základem je stabilní tým zkušených profesionálů. Odbornost, zkušenost a kontinuitu nelze nahradit improvizací ani častými personálními změnami. Stabilita personálu je základem úspěchu a umožňuje nám dlouhodobě rozvíjet nabídku služeb podle měnících se potřeb klientů.

Nejde jen o nové budovy

Rok 2026 byl z investičního pohledu mimořádně významný. Dokončili jsme nebo zásadně posunuli rekonstrukci lázeňského komplexu Albatros v Jeseníku, multifunkční fitness centrum na Měříně, rekonstrukci Rehabilitačního ústavu Slapy, lázeňského domu v Teplíčkách, řešení technického stavu Malého Šišáku i rekonstrukci prostor Domu armády Praha. Samotné investice ale nejsou cílem. Každá musí mít jasný přínos pro našeho klienta a současně být ekonomicky a provozně udržitelná.

Při přípravě projektů se proto ptáme: Co voják skutečně potřebuje? Jak má vypadat preventivní rehabilitace v budoucnu? Jaké služby očekává současná generace klientů? A jak můžeme existující majetek využívat efektivněji?

Preventivní rehabilitace se mění

Výrazný nárůst počtu preventivních rehabilitací znamená pro Volarezu jeden z největších úkolů následujících let. Nejde pouze o zvládnutí vyššího počtu klientů. S příchodem mladších vojáků se musí měnit také rozsah a obsah poskytovaných služeb.

Významnou součástí jsou i rodiny vojáků. Jen v roce 2025 se společně s vojáky na preventivních rehabilitacích účastnilo pobyť dalších přibližně sedm tisíc rodinných příslušníků. Proto hledáme způsoby, jak pobyty koncipovat tak, aby voják mohl účelně absolvovat

rehabilitaci a současně trávit čas s rodinou. Ve spolupráci s Armádou České republiky postupně měníme také samotný obsah preventivní rehabilitace. Zavádíme nové kardiozóny, modernější cvičební technologie a rozvíjíme fitness a wellness provozy. V lázních obnovujeme zdravotnickou techniku a měníme vybavení i způsob využívání jednotlivých provozů. Od roku 2026 si voják, pokud jeho rehabilitace není indikována lékařem nebo nepatří do specificky sledované skupiny, může volit mezi léčebným a wellness programem. Reálná čísla ukazují, že 37 % vojáků volí cílenou léčbu a 63 % wellness pojetí.

Preventivní rehabilitace podle nás nemá být pouze čtrnáctidenním pobytem. Má být skutečnou investicí do fyzické kondice, regenerace a dlouhodobé připravenosti vojáka.

Komfort ano, ale s jasným smyslem

Měníme také pohled na standard našich hotelových, lázeňských a rekreačních zařízení. U nově budovaných a zásadně rekonstruovaných objektů chceme tam, kde je to ekonomicky a provozně odůvodněné, směřovat ke čtyřhvězdičkovému standardu.

Nejde o luxus samoúčelně. Komfort, kvalitní stravování, wellness, balneoprovozy a moderní prostředí jsou dnes součástí kvalitní regenerace a péče o člověka.

Současně sledujeme zdravotní přínos, rozsah poskytovaných služeb i jejich ekonomickou efektivitu. Investujeme do moderní zdravotnické a wellness techniky a postupně měníme koncepci wellness a balneologických provozů.

Blíží k vojákům

Volareza nemůže čekat pouze na to, až klient přijede do našeho hotelu nebo lázní. Musíme být tam, kde nás Armáda České republiky potřebuje.

Proto rozšiřujeme stravovací kapacity ve Vyškově a připravujeme nový modulární projekt Páslavice, který může představovat základ moderního konceptu vojenského stravování využitelného i na dalších místech AČR.

Stejnou logiku mají připravované projekty ve Vranově, na Měříně, Olšině, v Karlových Varech i další rozvojové záměry. Nejde o izolované stavby. Postupně vytváříme síť služeb schopnou pružně reagovat na potřeby rostoucí armády.

Změna musí začít také uvnitř Volarezy

Vyšší nároky na služby nemůžeme klást pouze na budovy a technologie. Rozhodující jsou lidé, kteří u Volarezy pracují a v budoucnu pracovat budou.

Proto měníme systém řízení, odborného vzdělávání a motivace zaměstnanců. Kvalitní službu může poskytovat pouze organizace, která dokáže získat, udržet a ocenit kvalitní zaměstnance.

Naším cílem je budovat Volarezu, která bude modernější, rychlejší a více orientovaná na klienta, ale současně bude hospodařit odpovědně a efektivně.

Volareza 2027: služba, která má smysl

Před námi stojí další projekty – rekonstrukce balneoprovozu v Karlových Varech, wellness zóna a nové chaty na Vranově, nové chaty na Měříně, sauna a rekonstrukce Flóry na Olšině, projekt RIXI nebo modulární stravovací projekt Páslavice.

Podstatnější než jejich počet je však společný směr.

Nechceme budovat jen nové hotely, lázně nebo rekreační zařízení. Chceme vytvářet služby a prostředí, které odpovídají tomu, jak se mění Armáda České republiky a celý resort obrany.

Volareza má být organizací, na kterou se voják, válečný veterán, zaměstnanec resortu i jeho rodina mohou spolehnout – ať už potřebují rehabilitaci, regeneraci, ubytování, stravování nebo odpočinek.

Volareza – váš stabilní partner.

VOLAREZA PRO VÁS ZAJIŠŤUJE

hotelové, lázeňské, wellness a zdravotní služby

SLAPSKÁ PŘEHRADA
Hotel Měřín*** superior

VRANOVSKÁ PŘEHRADA
Volareza – Hotel Vranov***

VRANOVSKÁ PŘEHRADA
Chatová osada Bítoř**

KRKONOŠE
Hotel Bedřichov*** superior

KRKONOŠE
Hotel Malý Šišák**

JESENÍKY
Hotel Ovčárna*** superior

PRAHA
Hotel DAP***

KARLOVY VARY
Hotel Bellevue***

KARLOVY VARY
Lázeňský hotel Sadový Pramen***

FRANTIŠKOVY LÁZNĚ
Lázeňský hotel Kijev***

JESENÍK
Lázeňský hotel Albatros***

JESENÍK
Hotel depandance Silesie***

TEPLICE
Lázeňský hotel Judita***

SLAPY NAD VLTAVOU
Vojenský rehabilitační ústav

KARLOVY VARY
Domov péče o válečné veterány

Váš stabilní partner

AKTIVNÍ ZÁLOHA

MŮJ ŽIVOT V UNIFORMÁCH

Ve skříni mu visí dvě různé uniformy. Vedle stejnokroje městského strážníka hrdě ukazuje na ten vojenský. Major aktivní zálohy Martin Pelnář nezastírá, že k armádě má blíže, i když je ředitelem Městské policie v Šumperku v hodnosti vrchního komisaře. „U nás v rodině jsme vždy inklinovali k armádě. Mí dědové narukovali v roce 1938 na obranu republiky a prastrýc jako legionář bojoval v Rusku,“ říká bývalý voják z povolání, jenž nyní u AZ AČR působí u 221. praporu územní obrany teritoriálních sil v Olomouci, kde je zástupcem velitele praporu. „Služba v nich mě naplňuje pocitem odpovědnosti k vlasti. Armáda a uniformy jsou můj život.“

Dědeček ho nasměroval do armády. „Byl příslušníkem strážního praporu 27. pěšího pluku v Uherském Hradišti, vedl mě k vojenské historii i zbraním.“ Prarodičův vliv způsobil, že v roce 1988, kdy mu bylo 18 let, narukoval. Absolvoval vysokou vojenskou pedagogickou školu na akademii v Bratislavě, obor výchova a vzdělávání dospělých se zaměřením na historii a mezinárodní vztahy. Po jejím skončení v roce 1992 narukoval na tři roky do služby u železničního mostního praporu v Zábřehu na Moravě. „Za dva roky jsem ale uniformu z vážných rodinných důvodů vysvěkl. Má tehdejší kariéra v armádě trvala jen šest let.“

Do vojenského prostředí se vrátil v roce 2012, kdy vstoupil do aktivní zálohy, a to i z úcty k předkům, kteří oblékali uniformu. „Motivací k návratu bylo vlastenectví a odpovědnost za bezpečnost státu.“ Jako bývalý voják z povolání nemusel podstupovat základní kurz ve Vyškově. Nejdříve zámířil na KVV v Olomouci, kde mu nabídli působení v pěší rotě na KVV Olomouc. Současný major AZ zde začínal jako starší ženista v hodnosti poručíka, postupem času se přes velitele čtyř vypracoval na zástupce velitele rotě, aby poté převzal velení pěší rotě KVV Olomouc. Po transformaci pěších rot na prapory teritoriální obrany působí na pozici zástupce velitele 221. praporu územní obrany. „Zarezonoval u mě silný zájem, který mám k teritoriální obraně – domobraně,“ vysvětluje 56letý srdcař.

Výcvik se zkvalitnil

Pelnář si pochvaluje, jak se současný výcvik AZ oproti roku 2012 změnil. „Jeho úroveň byla před čtrnácti lety založena na zkušenostech bývalých vojáků z povolání a cvičili jsme majoritně standardní vševojskový i odborně ženiní výcvik, ale nepracovali jsme s písemnými přípravami. Pozice instruktorů nebyly u rotě zřízeny.“ A dnešní realita? „Prapory územní obrany mají jasně stanovený výcvikový plán,

při výcviku jsou stanoveny cíle, které reflektují poslání teritoriálních sil.“ Za dobu působení v AZ se naučil ženijním dovednostem na úrovni pěší roty AZ. „Ale hlavně jsem si osvojil štábní práci, tedy činnosti na hlavním místě velení, plánování výcviku, organizaci výcviku a velení podřízeným jednotkám.“ K odbornosti mu pomohly i ženijní a velitelské kurzy.

U 221. praporu územní obrany teritoriálních sil má odpovědnost za plánování výcviku, ručí za organizaci střelby, ale například i faso-vání munice při výcviku. „A také jsem spojkou mezi vojáky z povolání na KVV Olomouc a našimi záložáky.“ Nikdy se nesetkal s dehonestací záložáků ze strany vojáků z povolání. „Na KVV Olomouc nás vnímají jako svou jednotku.“ Vzájemně spolupracují. „Například naši řidiči z roty podpory pomáhají profesionálním logistům z KVV Olomouc při údržbě techniky.“

Deficit nahrazují nadšením

Záložáci i vojáci z povolání cvičí stejně. Zásadním rozdílem jsou časové možnosti. „Příslušník AZ cvičí v kalendářním roce maximálně 84 dní, zatímco profesionál 365 dní, a tak úroveň přípravy odpovídá době výcviku. My záložáci ale deficit času k výcviku nahrazujeme nadšením, odhodláním a vlasteneckým dobrovolnictvím.“ Výcvik u 221. praporu územní obrany teritoriálních sil je zaměřený na celistvou přípravu záložáka. „To znamená plnění úkolů praporu územní obrany.“ Dominuje mu střelecká

příprava, taktika, spojovací i zdravotní příprava. „Ale absolvujeme rovněž výukové bloky k přípravě vojáků v oblasti legislativy.“ A jaké vybavení mají zde záložáci k dispozici? „Prapory teritoriální obrany jsou vyzbrojeny jako lehká pěchota, máme krátké i dlouhé ruční zbraně, zbraně pro přesnou střelbu, protitankové prostředky a kulomety.“ Konkrétně se jedná o útočné pušky BREN 1 ráže 5,56×45 mm, pistole Phantom 9 mm Luger, RPG-7 reaktivní protitankový granátomet ráže 40 mm a odstřelovací pušku SVD ráže 7,62×54 mm.

Teritoriální síly mají oproti městské policii silnější výzbroj i ráže. „Strážníci užívají dominantně krátké zbraně pistole CZ 75 Compact, ráže 9 mm Luger, případně jsou vyzbrojeni pistolovými karabinami PDW 9, ráže 9 mm Luger.“

Zasazuje se o bezpečnější svět

U 221. praporu územní obrany teritoriálních sil kladou velký důraz na taktickou přípravu, včetně AZ. „Výcvik zahajujeme teoretickou částí, při které objasníme jeho cíl a úkol, následně probíhá praktický výcvik.“ Cvičí se základní taktické náměty, ale i složitější. „Třeba boj v zastavěné oblasti CQB, kdy jsme při posledním výcviku Drill 2 trénovali v civilních budovách města Šumperka.“

Vstup do AZ doporučuje. „Kdo jimi projde, pocítí zodpovědnost za stát. Vždy, když se vracím domů ze cvičení, mám dobrý pocit, že jsem se zasadil o bezpečnější svět.“

*Text: Petr Třešňák, foto: Adam Vepřek, Petr Třešňák
a archiv KVV Olomouc*

SPOLUPRÁCE S VP

Martin Pelnář do služby strážníků přenáší vojenské prvky, protože některé činnosti jako výcvik střelby jsou s armádou shodné. „Občas cvičíme i s Vojenskou policií.“ Zkušenosti z armády využil i při fungování krizového štábu v době předloňských povodní nebo ke zkvalitnění dosahu strážnických vysílaček. Po vzoru vojáků se šumperští strážníci školí ve zdravotnických kurzech. „Proto už máme oceněné strážníky za záchranu lidských životů.“ Když Pelnářův nadřízený starosta Miroslav Adámek i zastupitelstvo města vidí, jaké benefity pro Šumperk jeho služba v AZ přináší, bez problémů jej uvolňují. A co jako městský policista přináší armádě? „Samostatně se rozhodují a nebojí se odpovědnosti.“

I ŘEDITEL STRÁŽNÍKŮ PLATÍ POKUTY

Také ředitel MP v Šumperku Martin Pelnář občas u kolegů platí pokuty. „V Dobrušce mě změnil stacionární radar a rychlost jsem překročil o šest kilometrů. Domů mně přišla obsílka.“ V Olomouci zase špatně parkoval. Když šel prohřešek vyřešit na tamní službě, pak teprve prozradil, kým je. „Jednalo se o úsměvnou epizodu mé začínající kariéry u MP Šumperk.“

SYMBOLY STÁTNOSTI

V Národním památníku na Vítkově s hrobem Neznámého vojína je od konce letošního září otevřena nová stálá expozice historie českých státních symbolů. Je zcela výjimečná svým tematickým zaměřením i skladbou unikátních vystavovaných exponátů. Podtrhuje ji výtvarně architektonické pojetí, které se snaží nekonkurovat původním prvkům budovy, ale naopak je vhodně dotváří.

„Zde, v Národním památníku na Vítkově do-
stávají vojáci vyznamenání za službu naší
vlasti. Pro vojáky nejsou státní symboly jen
abstraktním pojmem. V zahraniční misi je
často právě vlajka České republiky na rameni
spolubojovníka tím prvním znamením domo-
va, které každý den vidí. Dává vojákům jistotu,
kým jsou, kam patří a jakou zemi zastupují.
Právě v takových chvílích se ukazuje, že státní
symboly nejsou jen znakem na látce, unifor-
mě nebo sportovním dresu. Jsou připomín-
kou domova, závazku a odpovědnosti, kterou
každý z nás nese vůči zemi, jejíž jméno repre-
zentuje,“ řekl ve své úvodní řeči prezident re-
publiky Petr Pavel.

„Hrdost na naše státní symboly vnímám jako
něco neobyčejně přirozeného a zdravého. Je
to vědomí sounáležitosti. Je to tichá síla, která
nás spojuje. Můžeme mít různé názory na po-
litiku, můžeme se přit o každodenních věcech,
ale státní vlajka a státní znak patří nám všem
bez rozdílu. Připomínají nám, že navzdory
tomu, co nás rozděluje, existuje mnohem
více toho, co máme společné. Jsou opěrným
bodem, k němuž se jako národ vracíme ve
chvilách radosti i v časech zkoušek,“ dodal
prezident.

Státní symboly spojené s historií

Nová expozice se nezaměřuje na popis dě-
jinných událostí, nýbrž na příběhy vystavova-
ných předmětů spojených s historií českých
státních symbolů. Expozice, jejímž hlavním
cílem je seznámení nejširší domácí i zahra-
niční návštěvnícké veřejnosti s historií stá-
tních symbolů České republiky, zdůrazňuje
prostřednictvím nejmodernějších muzejních
a prezentačních prostředků jedinečnost vy-
stavovaných unikátních exponátů. V Národ-
ním památníku na Vítkově s hrobem Nezná-
mého vojína, který byl vybudován jako pocta
zakladatelům našeho státu, si tak návštěvníci
mohou připomenout artefakty, které byly ně-
mými svědky nejvýznamnějších okamžiků na-
šich novodobých dějin.

„Národní památník na Vítkově byl vybudo-
ván coby chrám republiky. Je ironií osudu, jak
vnímání této budovy, která byla symbolem
demokratického státu, poznamenala totalitní
doba, kdy zde doslova strašilo mauzoleum
Klementa Gottwalda. Jsem rád, že konečně
můžeme v plné šíři připomínat, jak velký his-
torický význam pro naši republiku má Národ-
ní památník na Vítkově s hrobem Neznámého

vojína. Stálá expozice Symboly státnosti mu plně vrátí jeho důstojné postavení. Propojení Armádního muzea a Památníku na Vítkově, přesně tak, jak si přáli zakladatelé našeho demokratického státu, se dnes stává skutečností," řekl ve svém projevu ředitel Vojenského historického ústavu Praha brigádní generál Aleš Knížek.

Unikát – první návrh vlajky

Mezi vystavovanými exponáty nechybí unikátní první návrh vlajky Československé republiky zhotovený v květnu 1918 podle návrhu Milana Rastislava Štefánika, který převzal letos v lednu v Římě prezident Petr Pavel. Mezi desítkami unikátních artefaktů nechybí ani nerealizované návrhy světoznámého malíře Františka Kupky a dalších výtvarníků na státní vlajku a vlajku prezidenta z roku 1919. Pouze

první měsíc budou mít návštěvníci i zcela jedinečnou možnost spatřit originály slavnostního provedení Ústavy Československé republiky z roku 1920 a České republiky z roku 1993, které zapůjčil Archiv Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Slavnostního otevření v Den české státnosti 28. září se zúčastnil prezident České republiky Petr Pavel spolu s ministrem obrany Jarmírem Zúnou, náčelníkem Generálního štábu AČR generálporučíkem Miroslavem Hlaváčem a dalšími významnými hosty.

Text: VHÚ, foto: Jiří Sejkora

(Expozice je veřejnosti přístupná každý den mimo pondělí. Vstup je zdarma.)

DOPLŇOVÁNÍ ARMÁDY V MÍRU A VE VÁLCE

V poválečné československé armádě, stejně jako v ostatních armádách, byl zaveden systém mírového a válečného doplňování. Ten se průběhu let měnil podle tehdejších potřeb armády.

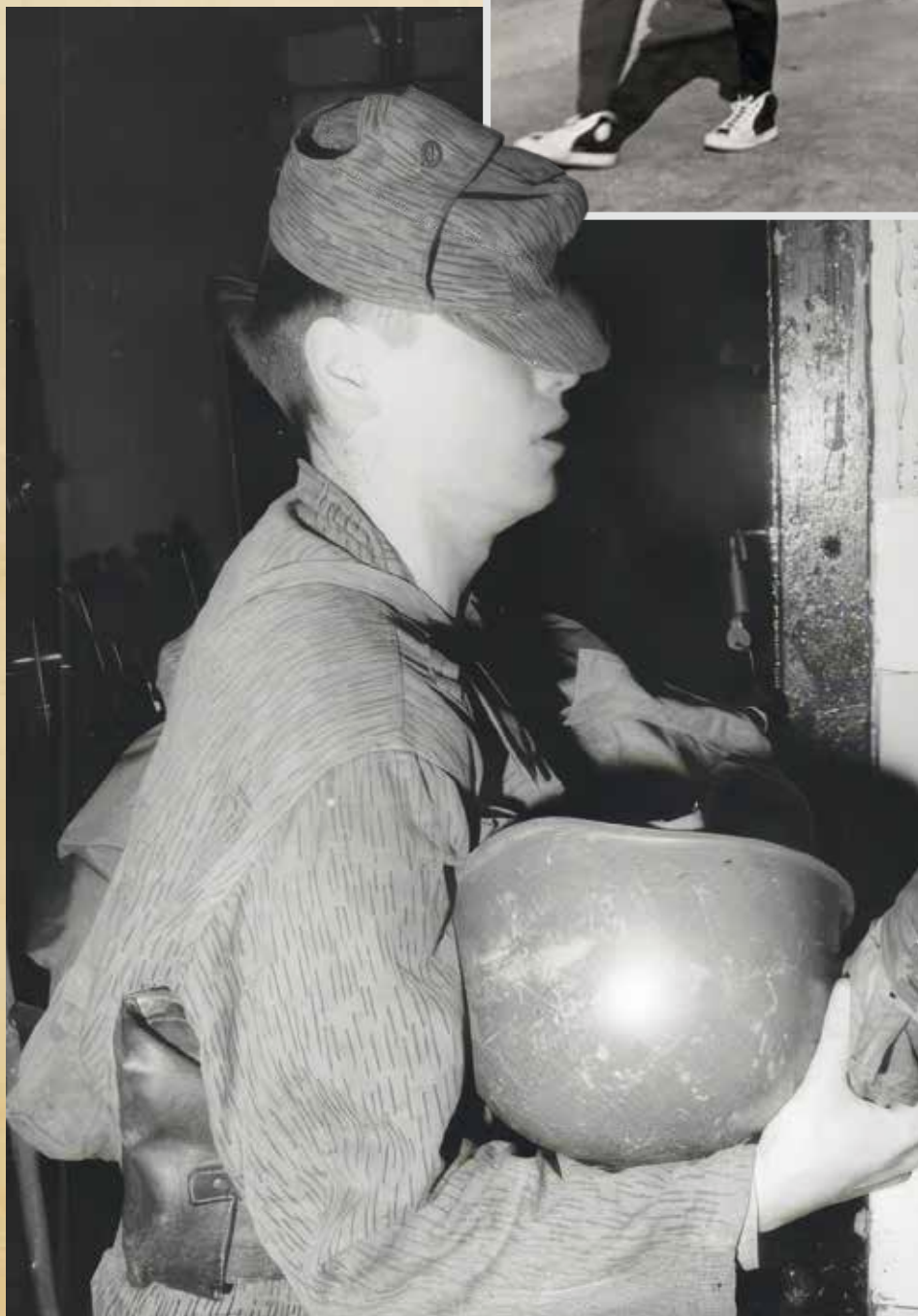
V letech 1945–1949 existoval v československé branné moci systém doplňování převzatý z meziválečné armády. Doplňovací služba dodávala v míru a za války příslušné počty osob a techniky. Prováděla ji doplňovací okresní velitelství, jež byla vojenskými doplňovacími úřady I. stolice a byla postavena na roveň velitelství vojskových těles. Při výstavbě a organizaci armády plnila úkoly doplňovací, evidenční a početní. Jednotlivá velitelství byla podřízena velitelstvím čtyř oblastí (vojenský doplňovací úřad II. stolice) a úzce spolupracovala s okresními národními výbory, případně okresními správními komisemi (politický úřad I. stolice). Zemské národní výbory byly v systému doplňování československé armády úřady II. stolice. Teritoriálně působila na větším území než okresní národní výbory. Podle návrhu mělo existovat 50 velitelství, ve skutečnosti jich bylo pouze 46, respektive 48.

Přijetím nového branného zákona a vytvořením krajského zřízení v roce 1949 se změnil systém doplňování čs. branné moci. Od 1. října 1949 převzaly úlohu doplňovacích okresních velitelství nově vzniklá krajská vojenská velitelství, jež se zároveň stala vojenským doplňovacím úřadem I. stolice. Úlohu civilního doplňovacího úřadu II. stolice plnily krajské národní výbory. Dne 15. března 1951 vznikla okresní vojenská velitelství, která převzala odvodní agendu od krajských vojenských velitelství a od vojskových těles, u nichž zanikla náhradní tělesa. Ta do té doby vedla evidenci vojáků v záloze, které povolávala na vojenská cvičení nebo do činné služby za branné pohotovosti státu. Dále do kompetence okresních vojenských velitelství náleželo povolávání věčných prostředků pro obranu státu, např. tzv. evidenční vozidla. Od 1. ledna 1954 byla všechna stávající místní vojenská velitelství (krajská, městská, okresní

a obvodní) přejmenována na vojenské správy. Ve stejném roce bylo zavedeno používání nových názvů podle sovětského vzoru: povolánec (dříve branec), zápis (odvodní soupis), povolání (odvod), povolávací komise (odvodní komise). V 50. letech existovalo 19 krajských, 165 okresních a 13 obvodních vojenských velitelství (správ). Po další reformně územněsprávního členění Československa v roce 1960 působilo v Československé lidové armádě deset krajských vojenských správ, 104 okresních vojenských správ, pět městských vojenských správ (Praha, Plzeň, Brno, Ostrava, Bratislava) a v rámci Prahy deset obvodních městských správ. Systém vojenských správ se v následujících letech drobně přizpůsoboval vývoji územněsprávního členění státu.

S novým systémem mírového doplňování armády začalo být budováno také nové doplňování vojsk, jež mělo za úkol obnovovat jejich bojeschopnost v průběhu bojové činnosti. Na konci 50. let bylo schopné nahradit

ztráty ve výši 100 000 mužů, v 60. letech 41 000 osob, v první polovině 70. let přes 27 400 mužů a od roku 1977 okolo 66 000 vojáků.

Pro bezprostřední úhradu velitelských kádří, členů osádek, obsluh a specialistů se do sestavy operačních svazů začleňovaly záložní doplňovací pluky a u protivzdušné obrany státu záložní doplňovací rot. Vytvářely se již v průběhu mobilizace a skládaly se ze stálého a přechodného stavu. Přechodný stav se v průběhu války doplňoval z výcvikových a školních zařízení a z vojáků propuštěných ze zdravotnických zařízení. Z přechodného stavu osob se formovaly pochodové jednotky, které svým složením odpovídaly ztrátám u jednotlivých svazků.

Dalším stupněm doplňování byly výcvikové svazky, útvary a střediska podřízené Ministerstvu národní obrany. Ty sloužily k doplňování záložních doplňovacích pluků a rot. Stálý stav osob zde prováděl intenzivní výcvik přechodného stavu, který se za mobilizace utvářel z vojáků v záloze povoláných do činné služby.

K přípravě praporčků a důstojníků se využívaly vojenské akademie, vysoké vojenské školy a vojenská učiliště. Po vyhlášení mobilizace přecházely na zkrácenou výuku a současně zahajovaly krátkodobé kurzy pro důstojníky v záloze předurčené pro střední velitelské a štábní funkce.

K obnově velení při vyřazení velitelských orgánů vznikala záloha ministra národní obrany. Její útvary a jednotky byly podřízeny

ministru a jejich použití bylo možné pouze s jeho souhlasem. Doplnovaly se vojáky v záloze a k materiálnímu a technickému vybavení se využíval přebytečný a nadpočetný materiál.

Základním teritoriálním doplňovacím zařízením byly krajské vojenské správy s podřízenými okresními vojenskými správami. Krajská vojenská správa byla řídicím orgánem pro povolávání vojáků v záloze. Na základě nařízení velitelství vojenských okruhů povolávala vojáky v záloze do výcvikových a školních zařízení. Dále přijímala požadavky svazků a útvarů na úhradu ztrát rozmístěných na teritoriu. Prostřednictvím průchodního střediska prováděla soustředění, sestavování a odesílání doplňků osob do výcvikových a školních středisek a svazků a útvarů na teritoriu. Výkonným orgánem pro povolávání vojáků v záloze do činné služby byly okresní vojenské správy, jež zároveň vedly evidenci záloh.

Text: Jan Šach, foto: VHÚ Praha

SLALOMOVÁ PARÁDA NA ME!

PARAŠUTISTÉ JSOU MISTRY SVĚTA V PŘESNOSTI PŘISTÁNÍ

MISTROVSTVÍ EVROPY VE VODNÍM SLALOMU:

TŘI TITULY PRO DUKLÁKY!

Tři zlaté a jednu bronzovou medaili si z mistrovství Evropy v italské Ivree přivezli z individuálních disciplín vodní slalomáři Armádního sportovního centra Dukla. Počin vskutku nevídaný! Kajakář Jakub Krejčí zkompletoval po titulu mistra světa díky tomu evropskému nevídaný double, Tereza Knebllová si mezi singlířkami vyjela bronz a zlato v kayakcrossu. V něm dominoval i Matyáš Novák. Krejčí s Novákem navíc přidali týmové stříbro v závodě kajakářských hlídek.

Krejčího zápis do historie

Čtyřiatvacetiletý Krejčí vyšperkoval letošní sezonu dalším nádherným vítězstvím. V italské Ivree se stal ve slalomu mistrem Evropy, a slaví tak málo vídaný double. Zapsal se tím do historie, žádnému kajakáři se během jednoho roku nepovedlo vyhrát MS i ME.

Druhému v pořadí Xabieru Ferrazzimu z Itálie nadělil rodák z Českých Budějovic téměř dvě vteřiny, dvaadvacet finálových bran doslova prolétl. Průjezdy úžasně zkracoval a v cíli byl jasně nejrychlejší. S napětím už jen čekal na výkon dalšího italského reprezentanta Giovanniho de Gennara, který opanoval semifinále. Ten na vodního slalomáře Armádního sportovního centra Dukla i při dokonalé

znalosti domácí trati neměl, a nakonec se musel spokojit s bronzovou medailí.

„Upřímně řečeno, na finálovou jízdu jsem pyšný, nebyla tam žádná chyba. Pocity jsou skvělé,“ liboval si při hodnocení. Před časem prohlásil, že kontinentální šampionát nemusí vzhledem k dlouhé sezoně absolvovat ve výrazné formě, opak byl však pravdou. Na kanálu připomínal dravou šelmu jdoucí bez slitování po zlaté kořisti. „Takhle by to měl mít v hlavě nastavený každý profesionální sportovec. Jel jsem proti nejlepšímu času. Byla tu spousta kvalitních kluků, teď ale hlavně závodím sám proti sobě.“

V náramné sezoně vyhrál i dva podniky Světového poháru. „Hlavně jsem se soustředil na mistrovství světa a byl rád, že mi vyšlo. Tam jsem cítil velký tlak. Psychicky to bylo hodně náročné. Pak ještě přišlo tohle zlato na Evropě, což je krásná třešnička na dortu.“

Úspěchy jsou výsledkem tvrdé dřiny. „Základy jsem začal budovat několik let dozadu. Musel jsem skousnout řadu proher a poučit se z nich. Dlouhodobá příprava, trpělivost a víra, že se to v dobré zlomí, nakonec přinesly kyselé ovoce,“ doplnil radostně.

O jedinou příčku utekl postup do finálové dvanáctky Matyáši Novákovi, mezi ženami skončila Kateřina Beková šestnáctá.

Knebllová získala bronz

Slalomová paráda měla krásné pokračování. V závodech kanoistek se o to postarala Tereza Knebllová, která si vyjela bronzovou medailí. K titulu mistryně světa z Oklahomy tak přidala další velmi cenný kov.

Třiadvacetiletá singlířka jako by měla patent na útok ze zadních pozic. Na MS zajela nejrychlejší jízdu, když ve finále startovala jako první, na ME vyjela na trať jako druhá. A pak znovu dlouho čekala, jak to všechno dopadne. Nakonec ji předstihly jen druhá Doriane Dellassusová z Francie a vítězná Britka Mallory Franklinová.

„Na vodě se cítím pořád hodně dobře. Baví mě to i při tréninku. V tom je ten základ úspěchu,“ povídala Knebllová s úsměvem krátce po závodě. Do bojů o medaile přitom málem ani nepostoupila, v semifinále skončila na předposledním postupovém místě. V soubojích o medaile však náročnou trať projela o více než pět vteřin rychleji. „V semičku jsem si to hlídala asi až moc. Ale nakonec to dopadlo dobře,“ radovala se. V cílovém prostoru pak stejně jako na mistrovství světa trnula, zda její čas bude stačit na jednu z medailí. „Kromě pár chybiček se mi jelo fakt dobře. Byla jsem spokojená. Že to stačilo na medaili, je fakt super. Hrozně si tuhle sezonu užívám,“ poznamenala. Ocenila i oddílového parťáka Jakuba Krejčího, který o pár hodin dříve přidal ke světovému zlatu na kajaku i to evropské. „Jsem ráda, že máme takhle dobrý tým, a že to takhle posouváme. Snad to bude pokračovat,“ přála si. Nevedlo se naopak Martině Satkové, která po třetím místě v semifinále skončila až devátá, přestože stejně jako Knebllová zajela čistou jízdu.

Zlaté opojení v kayakcrossu

Úžasné tažení na italském kanálu vyvrcholilo v kayakcrossu, v němž triumfovali Tereza Knebllová a Matyáš Novák. Finálovou jízdu absolvoval také Jakub Krejčí, který obsadil čtvrté místo. Kateřina Beková vypadla v semifinále. Do výrazovacích jízd postoupila také Olga Samková, ta však vypadla hned v prvním kole. Beková a Knebllová uspěly a stejně úspěšné byly i ve čtvrtfinále – Knebllová postoupila z druhého místa, Beková z prvního. Obě české závodnice se v semifinále sešly ve společné jízdě. Knebllová projela cílem první, třetí místo pro Bekovou znamenalo vyřazení.

Finále se jelo netradičně po setmění v centru města v bouřlivé atmosféře a nabídlo velmi dramatickou podívanou. Knebllová byla po první protivodné brance třetí. Poté zkušená Britka Mallory Franklinová chybovala při eskymáckém obratu a česká závodnice se posunula i před čerstvou evropskou šampionku na kajaku Kladii Zwolinskou z Polska.

„Byla to velká bitva od začátku do konce. Snažila jsem se přežít, a nakonec jsem skončila první, ani nevím jak,“ řikala s úsměvem Knebllová.

V kvalifikaci mužů skončil Novák čtvrtý, Krejčí sedmý. Ve výrazovacích jízdách si naprosto suverénně vedl Novák, který vyhrál první kolo, čtvrtfinále i semifinále a přemožitele nenašel ani ve finále. Po bronzu na loňském světovém šampionátu tak vybojoval kov nejčestnější.

Také Krejčí si vedl výborně. První jízdu vyhrál, ve čtvrtfinále byl druhý a do finále postoupil po vítězství v semifinále. Souboj o medaile ale obhájci titulu nevyšel a druhou medaili v Ivree nezískal.

Finále bylo soubojem českých a francouzských závodníků a rozhodlo se krátce po startu v první protivodné brance. Novák si jako jediný zvolil levou stranu a všem soupeřům ujel. Krejčí naopak na pravé straně branku podjel a ztrátu už nedokázal dohnat.

„Je to skvělé. Jedná se o největší úspěch mojí kariéry. Měl jsem v sezoně trochu smůly, ale o tomhle jsem snil. Navíc večerní závod s tolika fanoušky byl super, takhle by měl kros vypadat,“ říkal radostně nový evropský šampion.

Text: Pavel Král, Jaroslav Cícha,
foto: canoe.cz/Barbora Reichová

 VLS
VOJENSKÉ LESY A STATKY ČR, s.p.

MISTROVSTVÍ SVĚTA V PARAŠUTISMU:

DUKLA SLAVILA TÝMOVÝ TRIUMF V PŘESNOSTI PŘISTÁNÍ

Civilní mistrovství světa v parašutismu ve Spišské Nové Vsi přineslo parašutistům Dukly Prostějov úspěšný týden. Tým ve složení Jiří Gečnuk, Petr Chládek, Bonifác Hájek, Oldřich Šorf a Miloslav Kříž získal zlatou medaili v přesnosti přistání. V nejprestižnější disciplíně v konkurenci 23 družstev předčil v osmikolovém závodě o dva centimetry Čínu a o šest Německo.

„Velká zima v noci a velké teplo přes den vytvářely opravdu specifické podmínky. Nejeden se stalo, že ani celý náš tým nepřistával ze stejného směru a síly větru. Postupně jsme se ale propracovali na první místo a ve finále jsme si mohli dovolit jen dva centimetry. Počasí nám přálo, kluci potvrdili formu. Skočili nejlepší týmový seskok za celý závod, pouhý jeden centimetr, a zaslouženě vyhráli,“ poznamenal spokojeně trenér Libor Jiroušek.

Kombinační stříbro

V celkovém kombinačním hodnocení národů skončili dukláci druhí za Čínou. V individuálních disciplínách jim pódiová umístění těsně

unikla. V přesnosti dělily šestého Gečnuka od bronzu dva centimetry, osmého Hájka tři. V akrobacii byl Chládek šestý a v kombinaci obou disciplín obsadil Gečnuk čtvrté a Chládek páté místo. Částečnou odměnou za všestrannost a stabilní výkonnost tak bylo pro prostějovské družstvo stříbro v celkovém hodnocení národů, zahrnující pět kol akrobacie a deset kol v přesnosti přistání.

„Po osmi kolech jsme byli na třetím místě v celkovém hodnocení. Semifinále i finále ale poznamenala chyba organizátora, který po odskočení finálové akrobacie vyhlásil pauzu až do odpoledne. Jenže právě tehdy začal foukat velmi silný vítr, který trval až do večera, takže se muselo pokračovat až v pátek

od šesti hodin ráno. Petru Chládkovi se bohužel v semifinále ani ve finále nedařilo podle představ (2x2 cm) a v kombinaci spadl ze třetí pozice na pátou. Naštěstí se nevedlo ani německému týmu, díky čemuž jsme nakonec obsadili druhé místo v kombinaci družstev,“ uvedl při hodnocení Jiroušek.

ÚSPĚCHY VE SVĚTOVÉM POHÁRU:

VÝKONY UKAZUJÍ KVALITU KÁDRU, MÁ JASNO TRENÉR LIBOR JIROUŠEK

Také ve Světovém poháru v přesnosti přistání se parašutistům Dukly Prostějov vedlo náramně. Ve všech šesti dílech seriálu prokázali ohromnou kvalitu, druhá i třetí příčka v celkovém hodnocení týmů pak jasně potvrzují výbornou výkonnost.

Šéftrenér armádního sportovního oddílu Libor Jiroušek si pódiových umístění cení, jelikož Světový pohár nebyl úplnou prioritou sezony a sestavy se často měnily. „Přesnost je v našem sportu královskou disciplínou. Je hojně obsazovaná. Není proto samozřejmostí, že vždy budete figurovat mezi nejlepšími. Kluci ale odvedli vzhledem k velmi náročnému programu spojenému s vojenským a civilním mistrovství světa skvělou práci,“ pochválil své svěřence.

V elitním seriálu byly tradičně ve hře dva týmy. K překvapení Dukla II. předčila Duklu I. Byl jste tím zaskočen?

(směje se) Tohle téma je zajímavé asi pro všechny zainteresované. Při nominacích na mistrovství světa jsem z toho měl pořádně zamotanou hlavu. Člověk se ale musí rozhodnout. Neskáče se tam jenom přesnost, takže je potřeba brát v úvahu více aspektů. Na pět míst bylo až osm kluků. Ukazuje to na obrovskou vyrovnanost. Je lepší mít z čeho vybírat než opačně. Němci na tom jsou podobně. Naší dvojce to ve Světovém poháru zkrátka tentokrát sedlo lépe.

Do posledního dílu bylo ve hře i celkové prvenství. Co rozhodlo pro Němce?

Vždycky se škrtá jeden nejhorší výsledek. Potřebovali jsme je přeskákat o dvě pozice, a to se v Locarnu nepovedlo.

Stalo se, že některý podnik Světového poháru byl výrazně ovlivněn podmínkami?

Velká větrná loterie se odehrála ve Francii, kde to chvíli bylo opravdu na hraně bezpečnosti. Ale tak to měly všechny týmy.

Z jednotlivců prokázal nejstabilnější formu Bonifác Hájek. Odměnou bylo třetí místo mezi jednotlivci. Ke všemu získal zlato na armádním MS. Zraje jako víno?

Vypadá to tak. V přesnosti je velmi dobrý už dlouhodobě, výrazně se posunul také v akrobacii. Formu letos dokonale zúročil.

Přišla i další povedená individuální umístění. Na pódiu se v průběhu seriálu objevili Petr Směšný, Jakub Pavlíček, Jakub Rataj, Ondřej Žák, Jiří Gečnuk, Petr Chládek či Miloslav Kříž, což jasně svědčí o síle vašeho kádru...

Stalo se nám asi poprvé, že se tolik kluků podívalo do špičky. Dříve tam figurovala dvě tři jména, teď osm. Neuvěřitelné číslo vzhledem ke konkurenci, která ve světě panuje. Jen pro příklad: ve startovních listinách figuruje vždy kolem dvou stovek závodníků. To vypovídá za vše. Výkony jednoznačně ukazují kvalitu našeho kádru.

Nestárnoucí Jiří Gečnuk (58 let) získal navíc stříbro v kategorii Master, bronz bral Hynek Tábor (51 let). Počítáte s nimi i nadále?

(směje se) Jde o to, jestli oni počítají s námi? Jirka Gečnuk je v tomto směru unikát, přijít o něho nechceme. Vždyť byl na civilním mistrovství světa v kombinaci přesnosti s akrobacií na čtvrtém místě, tedy náš nejlepší

jednotlivec. Našemu oddílu a reprezentaci má pořád co dát.

Jak vidíte potenciál nadějného juniora Ondřeje Zvěďelíka?

Pořád nabírá zkušenosti, ještě toho nemá tolik odsákáno. I tak celkovým šestým místem překvapil. Ve své kategorii dosáhl několika slibných výsledků. Do budoucna s ním počítáme. Má potenciál i v parachute-ski.

Prostějovská sestava je pověstná soudržností. Dbáte jako trenér, aby vztahy v týmu zůstaly zdravé?

Trávíme spolu pomalu více času než s rodinami. Nějaká třenice se vyskytne vždycky. Jsou to ale profíci, vědí, že se musí táhnout za jeden provaz. Jedině tak může přijít úspěch.

Srpen a září byly extrémně nabitě: armádní a civilní MS, tři podniky Světového poháru. Jak fyzicky a mentálně náročné to pro vaše svěřence bylo?

Velmi, ale je to tak vlastně každý rok. Ten příští nebude výjimkou.

Přibližíte?

Například armádní hry a třeba i Světový pohár v Brazílii. A samozřejmě mistrovství Evropy. Bude toho dost.

Brzy prý ještě vyzkoušíte jednu novinku...

Vytažení navijákem. Sezona nás stojí hodně peněz. Pokud by se tato varianta bez letadla osvědčila, hodně by se ušetřilo. Jedná se o nácvik řízení padáku, přistání, reakce na povětrnostní podmínky a základní návyky. Parašutista je vytažen lanem do výšky kolem 200 metrů. Jeden cyklus trvá jen několik minut, takže lze udělat mnoho „výstupů“ za den. Pokud se to osvědčí, byla by to velká výhoda.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

JOSEF DOSTÁL SE OŽENIL

Olympijský vítěz a jedna z nejvýraznějších osobností české rychlostní kanoistiky Josef Dostál vstoupil v sobotu 5. září do manželství se svou dlouholetou partnerkou, českou reprezentantkou Anežkou Paloudovou. Ta nově ponese příjmení Dostálová. Společně vychovávají syna Jonatána. Svatba se odehrála ve Vyšším Brodě, na mlýně přátel, který si pár vybral pro jeho atmosféru i symbolické spojení s vodou. Právě voda byla podle novomanželů jedním z hlavních atributů, které chtěli mít ve svůj den na dosah. Josef Dostál připomněl, že svatbu plánovali už delší dobu. „S Anežkou jsme se zasnoubili už před olympiádou, ale kvůli tomu, že jsme očekávali synáčka, jsme si svatbu posunuli. Chtěli jsme to udělat tak, aby si to Anežka mohla užít a aby to zároveň sedělo se sezonou. Takže jsme se nebrali do roka, ale vlastně až za dva roky a něco. Pro obřad jsme si vybrali Vyšší Brod, protože jsme chtěli svatbu u kamarádů na mlýně. Je to tady jako z pohádky. No, a hlavně je to u vody, což byl hlavní atribut, který jsme na naší svatbě chtěli mít.“

Text: ASC Dukla, foto: Jakub Pláteník

SPLNĚNÝ ZLATÝ SEN PĚTIBOJAŘE LUKEŠE, TEĎ MYSLÍ NA OLYMPIÁDU

Na konci srpna vybojoval moderní pětibojář Matěj Lukeš na mistrovství světa v čínském Kuej-jangu titul světového šampiona. Navázal tak na zatím jediné české zlato z individuálního závodu na mistrovství světa, kdy jej v roce 2002 z amerického Palo Alta přivezl Michal Sedlecký.

„Určitě to byl jeden z mých největších snů. Vždycky jsem snil hlavně o olympiádě, což se snad ještě někdy povede, ale tohle bylo hned v závěsu, takže fakt splněný sen,“ řekl čtyřicetiletý závodník Armádního sportovního centra Dukla.

Z Číny však Lukeš hned druhý den vyrazil se svou španělskou přítelkyní na dovolenou. Až po návratu z Vietnamu a Thajska se s novináři podělil o své dojmy nejen ze šampionátu, ale i z dovolené.

„Největší euforie z titulu proběhla asi tak minutu po závodě, když jsem viděl, že všichni ke mně běží. Vzhledem k tomu, že jsem druhý den odlétal, tak jsme ani moc neslavili. Ale po přiletu bylo krásné, že na mě čekala na letišti limuzína, v níž jsem poté odjel na Julisku, a mohli jsme si dát šampaňské,“ prozradil Lukeš.

Jeho finálový závod si z příznivců moderního pětiboje nechal ujít asi málokdo. „Pochopitelně jsem vše sledoval a fandil. Doufal jsem, že Matěj předvede slušný výkon, a myslím, že předvedl docela slušný,“ řekl Michal Sedlecký. Předseda Českého svazu moderního pětiboje David Marčev přidal: „Matěj šel do závodu jako světová jednička, o to to měl náročnější. Ale po ránu to byla opravdu pěkná podívaná.“ Kde byl rozhodující moment zisku zlata, lze podle trenéra Jakuba Kučery najít jen velmi těžko. „Přijel jako světová jednička a v tom to bylo oproti loňsku odlišné. Před rokem měl roli snazší, letos se od něj čekala medaile. Matěj se fyzicky cítil v sezoně velmi dobře a běh je asi nyní jeho nejlepší disciplína, ale v našem sportu jedna disciplína nestačí. K medaili či úspěchu jde o celek pěti disciplín. Navíc nyní je to jiný sport než v minulosti,“ zdůraznil Jakub Kučera.

„Když jdu na běh, tak se soustředím hlavně na sebe. Podívám se na odstupy a pak se soustředím především na střelbu a na to, abych to nepřepálil.“

Stále jej však mrzí vyřazení jízdy na koni. „Zažil jsem za posledních šest let samé změny.

Zažil jsem i jízdu na koni a jsem za to rád. Byla to moje nejoblíbenější disciplína, ale nyní je to pořád každý rok jiný formát. Nevyhovuje mi ani zkrácení plavání z dvou set metrů na sto. OCR je dynamická disciplína, což nemám moc rád, jsem spíše vytrvalec,“ prozradil světový šampion, který ale v Kuej-jangu ukázal, že se s novým formátem dokázal skvěle vypořádat. A Michal Sedlecký k tomu přidal: „Překážková dráha je dynamická, pro mladé to lépe zapadne. Za mě ale historicky to bylo s koňmi lepší.“

Sbírat body do žebříčku

I přes životní úspěch na sebe Lukeš tlak do budoucna nevyvíjí. „Dalším cílem je kvalifikace na letní olympijské hry za dva roky v Los Angeles,“ řekl Lukeš. „To, že jeden závod vyhrajú, neznamena, že v tom dalším budu ve finále. V závodech se pořádá neskutečně proměňuje,“ míní.

„Příští rok jsou tam Evropské hry a další extrémně důležité závody. Pak je finále Světového poháru, kde se ale kvalifikuje přímo jenom vítěz, takže tam je to obtížnější. Ale hlavně to bude o sbírání bodů do olympijského žebříčku, který začne příští rok,“ konstatoval Lukeš s tím, že důraz bude klást na Evropské hry, kde bude nejvíce kvalifikačních míst.

A dovolenou si prý užil skvěle. „Každé dva dny jsme se někam přesouvali, hodně jsme navštěvovali kláštery. V Thajsku jsme byli na třech ostrovech a přivezl jsem si nový koníček – potápění. Nyní se můžu potápět do 18 metrů. A co je pod vodou nejlepší? Klid, nikdo na vás nemluví. Něco takového jsem ještě nezažil.“

A medaile s ním celou dovolenou putovala v batůžku. „Čtrnáct dnů jsem ji neviděl a včera, když jsem ji nemohl hned najít, tak mi přejel mráz po zádech. Ale našel jsem ji,“ dodal Lukeš.

Text: Jaroslav Cícha, foto: CPA

MYSLYVČUKŮV VZESTUP: KOUČ KRÁL VĚŘÍ V 83 METRŮ

Lukáše Melicha dovedl k bronzu na mistrovství světa v roce 2013, s Volodymyrem Myslyvčukem má Dušan Král podobné úmysly. Svérázný kladivářský kouč s jasnými zásadami a specifickým humorem bez okolků říká, že vést takhle svědomitého svěřence je čistá radost. Letošní povedená sezona umocněná čtvrtým místem na mistrovství Evropy v Birminghamu a pátým na ultimátním šampionátu pro nejlepší atlety v Budapešti jasně vypovídá o rostoucí výkonnostní stabilitě.

„Neberme to jako nějakou velkou chválu, ale on je neskutečný. Hlavně co se týká disciplíny. Pro úspěch a zlepšení dělá první poslední. Nemohu o něm říci jediné křivé slovo. Snad jen, že pořád žvýká tabák,“ usmívá se sedmdesátiletý trenérský bard.

Splní tedy vždy vše do puntíku?

Dám příklad. Před Budapeští jsme byli na čtrnáctidenním soustředění ve Veletově. Každé ráno jsme šli házet, odpoledne následovala dřina v posilovně. Pak večere, po ní povinná hodinová procházka v rychlejším tempu. A o půlnoci další dvě hodiny v posilovně. Spát se šlo ve dvě ráno. Tohle by jen tak někdo nevydržel. Trénoval jsem Melicha, Šafránkovou, ale Volodymyr je ještě jiný level.

Jak jste se dali vůbec dohromady?

Když v roce 2022 přišel z Ukrajiny, manažer Zdeněk Simon nevěděl, komu ho „frknout“. Volodymyr neměl české občanství a běhání po úřadech bylo složité. Má ale ženu Češku, žijí v Kralupech. Nejprve oslovili Kladno, tam však nejevili zájem. Manželka se naštvála, napsala na Duklu a tehdejší šéf atletiky Jiří Šimice mě okamžitě kontaktoval. Sešli jsme se, řekli si, co a jak, a tím naše spolupráce začala.

Za tu dobu jste odvedli velký kus práce, ale až letos se Myslyvčuk prosazoval na mezinárodní scéně výrazněji. Výsledek tvrdé práce?

Ano. Před sezonou figuroval v rankingu na 19. místě. Naším tajným snem byla účast mezi elitní kladivářskou osmičkou v Budapešti. Ten skok byl neuvěřitelný. Museli jsme toho objet strašně moc. Už v březnu přehodil na Kypru na Evropském poháru poprvé v kariéře osmdesátimetrovou hranici. Pořád jsme jeli na hraně, ale zvládal všechno obdivuhodně. Nešlo o žádné náhody.

Absolvoval celkem šestnáct závodů plus kvalifikaci na mistrovství Evropy. Neměl jste strach, aby tělo tuhle enormní zátěž vydrželo?

Hlavně jeho kolena dostávala v tréninku strašně zabrat. On sám přisuzuje větší pozornost technice než samotné síle. Kolena tím neskutečně trpí. Bolí ho to. Má v sobě dar bolest překonávat. Ale lázně už potřebuje jako sůl.

Jak moc vás coby trenéra mrzela bramborová pozice na mistrovství Evropy? Bronz utekl o sedm centimetrů. Nebýt těsného přešlapu, přinesl by medaili také poslední šestý pokus...

Odjížděli jsme tam střízlivě naladěni. Chtěli jsme být do šestky. Když to takhle těsně uniklo, tak to samozřejmě mrzelo. Obzvlášť, když v trénincích těsně před odletem házel za osmdesát metrů. Tu placku jsme moc chtěli, protože žijeme pro vyšší cíle. Nejsme uskříplí. Volodymyr třeba myslí na rekord, ne český, ale světový. Je to samozřejmě trochu přehnané, ale správné. Hlavu nastavujeme na vyšší mety.

Kam mu kladivo může létat?

Jeho loňský průměr ze závodů činil 76,5 metru. Letos už to je 78,40. Pokud chceme ještě víc, musíme se vyšplhat k osmdesátce. Jsem přesvědčen, že může hodit k 83 metrům. Potřebujeme se dostat na úroveň absolutní špičky.

Je tam asi touha překonat český rekord, který drží Vladimír Maška výkonem 81,28 metru. Žene vás i tenhle cíl kupředu?

Pomýšlíme na to.

Baví vás jeho mentalita?

Je neskutečně disciplinovaný, s tím se jen tak jako trenér nesetkáte. Jde si za svým cílem. Furt mi říká: Melich tu medaili má, já ne. Touha něco pořádného dokázat je obrovská. Usnadňuje mi tím práci. Kolečka v tréninku jen popoháním, spíše ho musím krotit, aby lecky ubral.

Vrcholem příští sezony bude mistrovství světa v Pekingu. Konat se ale bude až v září. Bude příprava v leccems odlišná?

Bude delší, závodit začneme později. Odpadne nám zimní pohár, navýšíme objemy. Toužíme po velkém úspěchu, oba dva.

Text: Pavel Král, foto: CPA

ČTVRTKAŘ ŠORM UKONČIL KARIÉRU. V DUKLE BUDE TRÉNOVAT

Čtvrtkař Patrik Šorm, jeden z nejvýraznějších sprinterů poslední dekády, oznámil ve 32 letech ukončení své závodní kariéry. V ASC Dukle vyrostl v oporu českých štafet, podílel se na řadě reprezentačních úspěchů a zapsal se do historie jako člen rekordních týmů na 4x400 metrů. Šorm patřil k nejspolehlivějším reprezentantům, pravidelně startoval na evropských i světových šampionátech a byl součástí bronzové smíšené štafety na mistrovství světa 2023 v Budapešti. „Kariéra to byla dlouhá a bohatá, ale neobešla se ani bez zranění a pár nevydařených sezon. Myslím, že obsáhla vše a ničeho nelituji. Nejraději samozřejmě vzpomínám na olympiádu v Tokiu, ale co se týká úspěchů, tak na všechny medaile se

štafetami. Každá má svůj příběh a byla něčím speciální. Kdybych měl vypíchnout jeden top okamžik, tak to bude medaile z mixu na mistrovství světa v Budapešti, ale možná i páté místo na halovém mistrovství světa,“ sdělil při bilancování.

Svěřenec Dalibora Kupky se v blocích naposledy objevil 3. října na Velké ceně Chebu, kde závodil na netradiční třístovce. „Na jednu stranu jsem se těšil, až to bude za mnou, protože jsem už byl delší dobu rozhodnutý, že skončím. Na druhou stranu jsem byl trochu smutný, že to je naposledy,“ poznamenal.

Po ukončení závodní kariéry se chce věnovat trenérské práci a předávání zkušeností mladším sprinterům, kteří přicházejí právě do

Dukly. „Rád bych poděkoval Dukle, že mi dala možnost dál pokračovat v atletice a pokusit se jí vrátit to, co mi dala. Také bych chtěl poděkovat všem, co byli na mé cestě, ať už trenérům, jako jsou Míra Semerád, Jirka Kmínek nebo právě Dalibor Kupka. Velký dík patří také doktorům, masérům, fyzioterapeutům, a hlavně mé rodině a snoubence.“

Text: Pavel Král, foto: CPA

HAVEL NESTÁRNE. POŘÁD PATŘÍME DO ŠPIČKY, TĚŠÍ HO

Sezonu zakončil stylově, ziskem osmé medaile z mistrovství světa v kariéře! Pětatřicetiletý kajakářský matador Daniel Havel ji v Poznani vybojoval na deblu s Jakubem Špicarem. Po dramatickém finiši z toho byl krásný bronz. Pro sehranou posádku se navíc jednalo o první světový kov na olympijské pětistovce.

„Uvědomovali jsme si to hned po dojezdu. Pořád nám pódium o kousek unikalo. Šlo o velké zadostiučinění, zase jsme ukázali, že do špičky pořád patříme,“ těší Havla, kanoistickou stálíci Armádního sportovního centra Dukla, i s odstupem času.

Jednalo se o velký úspěch. O pár setinek jste předstihli Maďary, kteří poslední metry vůbec nezvládli...

Poznaň je v tomto specifická. Jsou tam betonové břehy, jak zepředu, tak ze strany. Není tam vratný kanál, čelíte větším vlnám. Do finíse je tedy potřeba přijet s lehčí rezervou, abyste v těchto těžkých podmínkách udrželi stabilitu lodi a bylo ji ještě možné posouvat plynule dopředu. Oni jeli jiným stylem než my a síly jim došly. Když je člověk plný laktátu a ztuhlý, tak ta stabilita odchází. V semifinále se domácí Poláci dokonce cvakli. Zastavilo se tam více lodí, k tomu závodisti tohle prostě patří. My jsme to ve finále zvládli výborně.

Vítězní Němci Jacob Schopf a Max Lemke byli naprosto suverénní. Čím to, že jsou takhle odskočení?

(směje se) To nikdo moc nechápe. Ale jsou to olympijští vítězové, oni by byli schopni jet kolem medailových pozic i na singlu. Prostě páni kajakáři. Neskutečně jim to spolu funguje. Po dojezdu jsem jim ze srandy říkal, že příště pojedou se čtyřkajaky, které někdy první polovinu trati rozjíždějí podobně jako oni na deblu.

Veškeré úsilí je směřováno k olympijským hrám v Los Angeles 2028. Může být německá dominance jistým návodem, jak jít ještě výkonnostně nahoru?

S Kubou a trenéry jsme se o tom bavili. Tihle dva kluci dominují i ve čtyřkajaku, jsou fakt dobří. Vloni jsme jim na mistrovství Evropy či Světovém poháru ale obstojně sekundovali, takže víme, že to v nás je. Určitě máme rezervy, které můžeme využít k posunu.

Je vám 35 let. Cítíte se stále v top kondici?

Nějaký věk to samozřejmě je. Musím na sebe být už opatrnější, hlavně o tréninku je potřeba přemýšlet trochu jinak. Nemůžu to řezat jako ve dvaceti. Tělo už pomaleji regeneruje, snáší jiné dávky, ale jak se ukazuje podle výsledků, tak se jedná jen o číslo. V devatenácti jsem v Poznani získal svou první medaili na mistrovství světa, teď v pětatřiceti osmou.

Bronz byl určitě náplastí za čtyřkajak, kde vám postup do finále unikl o 31 setin. Ambice v této disciplíně byly rozhodně vyšší. Polykala se těžce tato hořká pilulka?

Nebyl moc čas o tom přemýšlet. S Kubou jsme se snažili rychle zkoncentrovat na debla. Samozřejmě nás to mrzelo. Na předchozím Světovém poháru v Montrealu jsme skončili

čtvrtí, navíc v těsném kontaktu s absolutní špičkou. Tréninky naznačovaly, že jsme se rozhodně nezhoršili, jenže v Poznani foukal velký protivítr. Možná jsme trochu zaostali silově. Jede se v tom jiný záběr než při klidné hladině. Podmínky nám zkrátka příliš

nesedly. Jsme spíše švihoví tempaři. Ale svědomí jsme měli čisté. Jelo se nám dobře, nebyli jsme rozházení, ale za těchto okolností se to nepovedlo úplně prodat.

Jak máte v obou kategoriích rozjetou olympijskou kvalifikaci?

Na deblu výborně, od čtyřkajaku jsme si slibovali rozhodně víc. Moc v klidu být nemůžeme. Jsme na hraně postupu. Ve druhé půlce si už nemůžeme dovolit příliš chybovat. Budeme pod větším tlakem, což jsme nechtěli.

Ještě k deblu. Zapadnout by určitě neměl červnový bronz z mistrovství Evropy v portugalském Montemor...

Toho si s Kubou nesmírně vážíme. Měli jsme za sebou velmi náročný program ve Světovém poháru. Únava byla velká, síly ubývaly. Vlastně ani nevím, kde jsme ty zbytky vyškrábli.

Nastal čas pro odpočinek. Co dělá Daniel Havel, když jde kanoistika stranou?

Ona zase tak stranou nejde. Mám tři děti a ještě je to láká k vodě. V Sezemicích pomáhám s mládeží, kde trénuji i mé dvě dcery. Snažím se, aby je to hlavně bavilo.

V rodině máte početný fanklub. Vidět všechny na tribuně, jak povzbuzují tátu, musí být ohromně silné...

Je to právě ta motivace, která mě žene dál. Podrží vás, i když se třeba nedaří. Pokud nejsou zrovna se mnou, tak si voláme. Mám v nich úžasnou podporu. Prožívá to už i nejmladší Vilém. Jsou mu tři, a když vidí v televizi, že někdo pádluje, sedne si na zem a dělá to taky. Tyhle momenty hřejí i srdce a dodávají správnou energii.

ASC DUKLA OTEVŘELO V HARRACHOVĚ NOVOU MULTIFUNKČNÍ HALU

Armádní sportovní centrum Dukla v září slavnostně otevřelo novou multifunkční halu v Harrachově, která zásadně rozšiřuje možnosti přípravy vrcholových i talentovaných sportovců. Projekt vznikl díky financování Ministerstva obrany ČR.

Oficiálního otevření se mimo jiné zúčastnili Roman Hrabáčka, ředitel Kanceláře ministra obrany, plukovník Pavel Benc, ředitel ASC Dukla, jeho zástupci podplukovník Radek Jančík a Milan Koudela, Tomáš Vašíček, starosta města Harrachov, Pavel Hájek, provozní ředitel AHNM, a také elitní sportovci ASC Dukla – atletka Nikoleta Jíchová a orientační běžkyně Tereza Rauturier. Té se dostalo pocty jako první, když jí Roman Hrabáčka předal děkovný list od ministra obrany Jaromíra Zůny za získání titulu mistryně světa v knock-out sprintu. Následně hosty přivítal Pavel Benc, jenž nepomněl zmínit význam dokončeného díla. „Je moderní, odpovídá trendům dnešního sportu, což považuji za zásadní. Bylo skvělé, že i firma OHLA ŽS, která jej realizovala, pružně reagovala na všechny naše podněty.“

Hala vyrostla na místě někdejšího hřiště s umělým povrchem. Nový objekt přináší srovnatelně širší možnosti využití. Nabízí

plnohodnotnou hrací plochu s rozmalovanými rozměry pro různé míčové hry, část běžecké dráhy, umělou travu s metrovým značením a také zázemí splňující všechny normy pro profesionální přípravu.

Díky požadavkům z armádních oddílů je hala připravena i pro nácvik různých specifických disciplín – disponuje speciálním testovacím vybavením a stropními závěsnými systémy, což výrazně rozšiřuje možnosti tréninku – například skoku o tyči.

Ucelené středisko s ubytováním

Velkou výhodou je bezprostřední blízkost vojenského ubytovacího a výcvikového zařízení ASC Dukla, což dohromady tvoří kompaktní a atraktivní sportovní centrum. Sportovci tak mají vše potřebné – tréninkové prostory, regeneraci i ubytování na jednom místě.

Kapacita haly je nastavena tak, aby vyhovovala intenzivní přípravě. K dispozici je posilovna (max. 20 sportovců), tělocvična (40) i běžecká dráha (10). Součástí jsou šatny pro muže i ženy se sociálním zázemím. O údržbu objektu bude dlouhodobě pečovat ASC Dukla, počítá se s vlastním správcem. Podle Milošava Vyplašila z oddělení výstavby a provozu

ASC Dukla probíhala realizace hladce. Celý projekt se podařilo dokončit za pouhý rok a půl, bez jakýchkoli zásadních komplikací. Uvedl, že technologicky šlo o jednoduchou stavbu, která nevyžadovala zásadní zásahy. Jedinou výraznější úpravou bylo řešení střechy. Část haly musela být pokryta do zelena a obložena kamenem, aby objekt splnil požadavky na začlenění do přírodního pásma a nenarušoval charakter okolní krajiny.

Prohlídka zázemí přítomné velmi zaujala. I když třeba Tereza Rauturier využívá k přípravě zpravidla venkovní terény. „I my se ale v rámci tréninku věnujeme různým alternativám či kompenzačním aktivitám. Věřím, že se nám to tady jednou pořádně využije.“

Překážkářku Nikoletu Jíchovou zase nadchla, jak také jinak, osmdesátimetrová běžecká tartanová dráha či pult pro DJ. „Máte k dispozici mikrofon, přesně si naladíte muziku, která vám dřinu zpříjemní. Tohle je paráda. Také prostorově je to vymyšleno náramně. Myslela jsem, že tu bude pouze tělocvična, toto je nad mé očekávání. Do Harrachova na soustředění se teď budu těšit mnohem víc,“ řekla s úsměvem.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

ROMAN HRABAČKA: „IDEÁLNÍ PROSTŘEDÍ PRO PESTRÝ TRÉNINK“

Roman Hrabáčka byl z první návštěvy nové haly nadšený. „Do Harrachova jezdím přes dvacet let a jsem rád, že tu konečně vyrostlo sportoviště pro vrcholové sportovce 21. století. Až bude zrekonstruováno ještě vedlejší ubytovací zařízení, nebude to mít chybu,“ poznamenal uznale.

Hala je multifunkční. Co vás na ní nejvíce zaujalo?

Je fajn, že to není o jediném prostoru. Třeba v menší části se dají trénovat sprinty, skoky, je tam posilovna. Ideální prostředí pro pestrý trénink.

Spojení s výcvikovým a ubytovacím zařízením ASC Dukla dává objektu

charakter plnohodnotného tréninkového centra...

Atraktivita jednoznačně vzroste. Půjde o jedno z top středisek pro sportovce u nás.

S ASC Dukla vás pojí silné pouto. V létě přišly velké úspěchy. Které vás nadchly nejvíce?

Určitě tituly mistrů světa. Zmínit lze kanoistu Martina Fuksu, moderního pětibojáře Matěje Lukeše, vodní slalomáře Jakuba Krejčího a Terezu Kneblovou či parašutisty. Vidět byli i veslaři. Je skvělé, že Dukla je v České republice klíčovým resortním centrem pro reprezentaci. Vnímám to nejen já, ale i vedení Ministerstva obrany v čele s panem ministrem. Se sportovci se stýká, zasílá jim blahopřání. Je to fajn.

VOZP

**VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA**

Na portálu se poměrně často setkáváme s dotazy na nepřetržitý odpočinek mezi službami. Zejména jde o situace související s nerovnoměrným rozvržením základní týdenní doby služby např. z důvodu výkonu celodenní směny. Na jeden takový dotaz se nyní podíváme.

Dotaz:

*Dobrý den,
jak dlouhý nepřetržitý odpočinek po útvarové směně v délce 25,5 hodiny musí být vojáku z povolání udělen? Podle mého názoru 22 hodin (tzn. 2x 11 hodin). Je možnost tento rozsah zkrátit z důvodu mimořádných událostí?*

Děkuji za odpověď

Odpověď:

Ano, máte pravdu.

V případě neposkytnutí odpočinku ve 24 hodinách po sobě jdoucích, protože nepřetržitá služba trvala více než 24 hodin, což je i vámi uváděný případ celodenní směny o délce 25,5 hodiny, se následující nepřetržitý odpočinek o zkrácenou část prodlužuje.

Např. voják ukončil celodenní směnu o délce 25,5 hodiny v úterý ráno v 8.00 hod. Další službu může konat až po 2x 11 hodinách, tedy po 22 hodinách nepřetržitého odpočinku mezi službami, protože z důvodu celodenní směny mu nebyl poskytnut nepřetržitý odpočinek v délce 11 hodin mezi službami z pondělí na úterý, který se mu přičte k 11hodinovému odpočinku mezi službami z úterý na středu. Tzn. že k nástupu do další služby může dojít nejdříve ve středu v 6.00 hodin.

Tento nepřetržitý odpočinek lze zkrátit **pouze výjimečně v důležitém zájmu služby**, a to až na 6 hodin. Pak ale musí být vojákovi zkrácená část doby odpočinku poskytnuta nejpozději do šesti týdnů po jejím zkrácení.

„Důležitý zájem služby“ je definován v § 28 odst. 1 zákona o vojácích z povolání:

„Za důležitý zájem služby se pro účely této hlavy a hlavy V považuje zabezpečení plnění nenadálých nebo mimořádných úkolů a výkon služby v nepřetržitém režimu výkonu služby při ostraze objektů, dozorčí službě a zabezpečení leteckého provozu.“

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Kabinet ministra - tiskové oddělení
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.mo.gov.cz

Redakce: Rooseveltova 23, 160 05 Praha 6

Grafická úprava: Klára Šemberová

Jazyková korektura: Tierra Illan, Kamil Novák

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6

Tisk: TISK CENTRUM, s. r. o.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 1. 10. 2026
Toto číslo vyšlo dne: 19. 10. 2026

Titulní strana: rtn. Jan Hlaváč
Zadní strana: Rafael Advanced Defense Systems

KONTAKTY DO REDAKCE

Jana Deckerová (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: Jana.Deckeroval@mo.gov.cz

Lucie Růžková (redaktorka)
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
telefon: 973 215 916
mobil: 724 850 598
e-mail: Lucie.Ruzkova1@mo.gov.cz

Petr Třešňák (redaktor)
Tychonova 1, 160 00 Praha 6
telefon: 973 200 152
mobil: 724 380 769
e-mail: petr.tresnak@mo.gov.cz

Klára Šemberová (grafik)
telefon: 973 215 612
e-mail: klara.semberova@mo.gov.cz

Elektronická podoba A reportu
je umístěna na **www.mo.gov.cz**

SPECIÁLNÍ BENEFITY KE DNI VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ

bezplatný
vstup

Národní památkový ústav

bezplatný
vstup

Národní galerie Praha

bezplatný
vstup

Západočeské muzeum v Plzni

speciální
sleva

koncert SOČR

vstupné
za 1,- Kč

aquacentra Volareza

akce
1+1

Stezka korunami stromů Krkonoše

akce
1+1

Pizza Hut

navýšená
sleva

Gorenje

extra
sleva

Hisense

navýšená
sleva

Niceboy

extra
sleva

Haier

speciální
sleva

Candy

extra
sleva

Florea.cz

speciální
sleva

RehabilitačníPomůcky.cz

navýšená
sleva

RUN'N'GUN

sledujte sekci
DEN VÁLEČNÝCH VETERÁNŮ

www.benefit-veterani.cz

speciální benefity
pro vás vyjednala

Benefity
pro válečné veterány

volareza
HOTELY • LÁZNĚ • WELLNESS

